

II.
C. 25955-
9.2
221

80/15

JEZUS KRISTUS

devicam,
svojim nevestam,

na serce govori,

ali

Ena in trideset najtehtnejših resnic v premiš-
ljevanje zlasti v postu, o šmarnicah, pri duhov-
nih vajah in misijonih.

Spisal

ANTON LÉSAR,

duhoven ljubljanske škofije.

Izdala

družba sv. Mohora.

25955. II C. g. 2

J

Ena
zlast

Z

JEZUS KRISTUS

devicam,
svojim nevestam,

na serce govori,

ali

Ena in trideset najtehtnejših resnic v premišljevanje
zlasti v postu, o šmarnicah, pri duhovnih vajah in
misijskih.

Spisal

ANTON LÉSAR.

duhoven ljubljanske škofije.

Izdala

družba sv. Mohora.

Z dovoljenjem prečast. ljubljanskega in kerškega škofijstva.

V Celovcu 1864.

Natisnil J. Blaznik v Ljubljani.

ANTON LEBAR

čestovaný

svůjím nevestám

na svatebním

na ja křesťanské občanské křesťanské
křesťanské v křesťanské křesťanské křesťanské

čestovaný

ANTON LEBAR

čestovaný

čestovaný

čestovaný

čestovaný

V roce 1888

čestovaný

17580030

OBSEG.

1. dan: Človek! čemu si vstvarjen.
2. dan: Smertni greh.
3. dan: Smert.
4. dan: Še nekaj od smerti.
5. dan: Posebna sodba.
6. dan: Vesoljna ali poslednja sodba.
7. dan: Pekel.
8. dan: Pokoro delati je potrebno.
9. dan: Od dveh potov v večnost.
10. dan: Ljubezen do Boga.
11. dan: Od molitve.
12. dan: Od čistosti.
13. dan: Zakrament sv. pokore.
14. dan: Presveto rešnje teló.
15. dan: Od pokoršine.
16. dan: Od ponižnosti.
17. dan: Častimo Marijo, kraljico devíc.
18. dan: Od poterpežljivosti.
19. dan: Od tihote in samote.
20. dan: Od ostrega življenja.
21. dan: Od nečistosti.
22. dan: Od nevarnosti sv. čistosti.
23. dan: Od lenobe.

24. dan: Od jezikovih grehov.
25. dan: Deviški in zakonski stan.
26. dan: Od nevarnosti svetá.
27. dan: Od nekterih napak, kterih naj se varujejo zlasti device.
28. dan: Od prave in krive pobožnosti.
29. dan: Od pobožnost, za ktere si pobožne device zlasti prizadevajo.
30. dan: Od nestanovitnosti.
31. dan: Od nebes.

1. dan.

Človek! čemu si vstvarjen?

Ljuba keršanska devica! Bog te je vstvaril, da Njega spoznaš, častiš in ljubiš, in samo sebe v tej ljubezni zveličaš. — Ravno zavolj tega je Jezus Kristus za-te umerl; ravno zavolj tega sv. Duh te posvetil. — Bog ti je teló in ne-umerljivo dušo dal; živiš pa zlasti zavolj duše na tem svetu, in ne zavolj telesa. Teló je le minljivo dušno stanovanje, le prah in pepel, in se bo v kratkem vernilo v zemljo, iz ktere je vzeto, duša pa bo vekomaj živela; za dušo ti bodi torej poglavitna skerb.

Moja ljuba devica! prizadevaj si vendar, da svojo dušo rešiš in zveličaš; zakaj ako si dušo pogubiš, vekomaj si več ne boš popravila storjene škode; — eno samo dušo imaš, če to zgubiš, zgubila si vse, zgubila na vse večne čase. Kaj ti torej vse drugo, ves svet pomaga, ako svojo edino dušo pogubiš?

Ne zabi torej nikdar, ljuba moja devica, da je tvoja duša vstvarjena le za to, da bi Boga vekomaj gledala, ljubila, vživala. Čislaj in spoštuj torej svojo dušo, kolikor le moreš,

in ne daj se zapeljati, da bi kaj storila, kar bi moglo škodovati tvoji edini duši.

Svet, hudobni duh in spačeno tvoje lastno mesó te sicer zalezavajo, ter si prizadevajo, od visocega tvojega poklica te odpeljati, ali varuj se svojih sovražnikov, zlasti takrat, kedar se ti najbolj prilizujejo; zakaj oni nič drugega nočejo, kakor pogrezniti te v večno pogubljenje; čuj torej in môli, da ne padeš v skušnjavi. Premaguj se v tem kratkem življenji, v nebesih ti bo Bog stoterno povernil vsako vojskovanje. — Pogostoma se spominjaj, kaj je pobožna devica v Florencu na Laškem odgovorila mladenču, ki jo je hotel v greh zapeljati in ji veliko plačilo obetal. Rekla mu je keršanska devica: „Kaj, ti misliš, da svojo dušo tako malo čislam? Ako bi mi ti vse zaklade vsega svetá dal, svoje duše vendar satanu ne prodam; pripravljena sem, svoji duši v zveličanje z veseljem umreti in nič me ne zamore nezveste storiti zvestobi, katero sem Jezusu Kristusu pri sv. kerstu obljubila.“ — Te lepe besede so gotovo vsacega kristjana vredne. O da bi jih tí nikdar ne pozabila!

Pomisliki skoz dan :

1. Bog me je le zató vstvaril, da Njega ljubim in sebe vekomaj zveličam!
2. Le eno samo dušo imam; ako to zgubim, vse je za-me zgubljeno!
3. Ali mi more kdo edino mojo dušo poverniti, ako jo pogubim?

Izdihljeji :

1. Moj Bog! Ti si me vstvaril, da Tebe ljubim; in to tudi jez hočem s Tvojo milostjo!
2. Moj Bog! zveličati se hočem, naj velja, kolikor hoče!
3. Jezus! Marija! sv. Jožef! varujte mojo dušo vsake pogubne nevarnosti!

2. dan.

Smertni greh.

Na tem svetu je le eno samo hudo, in to je smertni greh. —

Bog, ki te je za večno zveličanje vstvaril, ti je tudi pot odkazal v zveličanje, t. j. On ti je zapovedi dal ter zapovedal, jih na tanko spolnovati; ako tedaj vedno in prostovoljno ktero njegovih zapoved v važni reči prelomiš, Boga, Gospoda nebes in zemlje, smertno žališ in zaničuješ. — Ljuba moja keršanska devica! ti revna stvar se prederzneš, svojega Bogá žaliti!

Pomisli vendar, koliko milost in dobrot ti je Bog že skazal; — vzemi v roko moj sveti križ in mene, svojega Zveličarja, na njem le nekoliko premišluj, in spoznala boš, kako nezmerno nehvaležna si, ako le en sam smertni greh storiš, ker me ž njim vnovič na križ pribijaš! —

Moja ljuba devica! za česa voljo si pa vendar tako nehvaležna, da Bogá žališ? Oh,

zavoljo kratkega mesenega ali posvetnega veselja, — zavoljo kakega majhnega časnega dobička, zavoljo nekoliko posvetne časti Tebe, o Bog in večna ljubezen, Tvoji otroci zametujejo in svoje duše satanu prodajajo! — O keršanska duša! premišljuj za Božjo voljo saj nekoliko to nezmerno človeško neumnost in hudobijo!

In ako te še to ne presune, spominjaj se še kazni (štrafing), ki te zavoljo smertnega greha zadenejo? — V tem hipu, ko grešiš, sovražnica Božja postaneš, — tvoja duša posvečujočo milost in vsa zaslužjenja zgubi, ki si jih bila dosihmal nabrala; — vest te začne peči, — marsikterikrat te še kakošna bolezen, sramota, nadloga že na tem svetu le zavoljo greha zadene; — ali kaj te še v večnosti čaka? Ako v smertnem grehu umerješ, zgubljena so sveta in lepa nebesa za te na vekomaj; nikdar ne boš Bogá gledala; — pogubljena si, obsojena v pekel, kjer boš kazni terpela, ki se ne dajo popisati, kazni, katerih nikdar konec ne bo! — O moj Bog! kako strašno je, na večno pogubljenje le misliti!

Keršanska devica! vsega tega se spominjaj, zlasti takrat, kedar te skušnjave nadlegvajo; ostani vendar svojemu ženinu, ljubemu svojemu Jezusu, vselej zvesta, nikdar se ne daj odtergati od Njegovega serca, ki te neizrečeno ljubi. Nikdar ne nehaj jokati, ako si le enkrat smertno grešila! — ako boš pa po zdaj kterikrat še tako nesrečna, v smertni greh zabresti,

o, hiti, hiti k sv. spovedi in ne hodi nikdar spat, preden se ga nisi popolnoma skesala. Prav in koristno bi bilo, ako bi tudi ti storila, kar od sv. Angele vemo; kolikorkrat je ona šla mimo kakega križa, postala je pod njim in zdihnila: O moj križani zveličar! ko bi te pač nikdar ne bila razžalila! o moj ljubi Jezus, daj mi rajše umreti, kakor te še enkrat razžaliti! — —

Pomisliki :

1. Smertni greh je najstrašnejše hudo, — in jez se ga tako malo bojim! —
2. Vsaki smertni greh me v sovražnico Božjo spremeni! —
3. Ako v smertnem grehu umerjem, pogubljena sem, pogubljena na vekomaj! — —

Izdihljeji :

1. Naj se mi prigodi, karkoli si bodi, le nobenega smertnega greha več! —
2. Iz ljubezni do Tebe, o Jezus, vse rajši terpim, kakor da bi Tebe še kdaj žalila! —
3. O moj Jezus, daj mi velik strah pred grehom! —

3. dan.

Smert.

Življenje hitro teče, naglo pride smert!
Vsaki človek mora umreti; nekdo popred,

nekdo pozneje, Bog sodi. Smert nobenega razločka ne dela: mladi in stari, bogati in ubogi, visoki in nizki, otroci in starši merjó. — Ta je za plučnico v svojih mladih letih umerla; ta je za jetiko umerla, ta je na naglem umerla, — tako slišiš skoraj vsaki dan, da ljudje govorijo, — v kratkem bodo tudi od tebe tako djali. Tvoje življenje je tanki niti navezano; tvoji dnevi so od vekomaj že sešteti. Kedar se nitka uterga, iztekli so se tvoji dnevi in konec je tvojega življenja na tem svetu. Tudi ti moraš enkrat umreti, to veš; ali pa tudi veš, kdaj? — Ali boš še dolgo živela? — ali bo smert kmalo po-te prišla? — ali boš na naglem umerla? — ali dolgo bolna ležala? — ali boš utegnila, pripravljati se k smerti? — Vsega tega ne veš; le Bogu, vsevednemu, je znano. — Oh, od smerti tako malo veš, in vendar ona toliko razsodi! Smertna ura ti bo ali nebesa, ali pekel prisodila. Kakor si živela, tako boš umerla! Ali te ta misel ne priganja, vedno pripravljati se za smert? Ali bi ne imela večkrat smerti se spominjati?

Ljuba moja devica! beži pred grehom, varuj se nečimurnosti tega svetá! Kedar ti bodo smertno svečo deržali, tedaj boš še le spoznala, kako neumno in minljivo je vse posvetno! Oh, da bi Bog hotel, da bi to spoznanje ne bilo za-te prepozno! O, da bi pač zdaj v svojih zdravih dneh svet tako spoznala, kakor ga bodeš o smertni uri! —

Ležala je nekdanj na smertni postelji mlada bogata in lepa devica. Približala se ji je smert, preden se je je nadjala. Njeni starši so ji prikrivali nevarnost, v kateri je bila. Ko je pa že prav blizo smerti bila, jeli so jo vendar opominjati, naj bi se na smert pripravila, tedaj svojo vest očistila, ker bo menda vendar le mógla umreti. — Oh, kako je mlada hčerka pri teh besedah jela zdihovati in jokati: Tako mlada sem še, in že moram umreti! — Starši in njen duhovni oče ji prigovarjajo ter jo pregovoré, da se vendar vda v voljo Božjo in prosi za svete zakramente. Preden jih prejme, rekla je prijateljice poklicati, ktere z umerjočim in presunljivim glasom tako le nagovorí: Pre-ljube moje prijateljice! želela sem še enkrat z vami govoriti, preden umerjem, da bi vam dopovedala, kako minljive so vse posvetne reči. O, ko bi vé svet s temi očmi gledale, kakor ga jez zdaj vidim, pač bi spoznale, kako vas njegove nečimurnosti goljufajo; — spoznale bi, da je na svetu vse prazno, razun Boga ljubiti, Njemu samemu služiti. Moja smertna ura se bliža, tudi vam bo kmalo bila. Bodite modrejše, kakor sem jez bila in skerbnejše se na smert pripravljajte. — Poslednjič z vami govorim. Molite zame; tudi jez hočem spomniti se vas, ako usmiljenje najdem pred obličjem Božjim! — — Potem sprejme sv. popotnico in kmalo svojo dušo izdihne. Njeno ginljivo slovó pa je zapisano ostalo v sereih njenih prijateljic. — Ljuba nevesta Kristusova! tudi ti ga nikdar ne pozabi.

Pomisliki :

1. Gotovo bom enkrat umerla, ali bom pa še dolgo živela?
2. Morebiti kmalo kmalo umerjem; bom li pripravljena?
3. Umreti moram; ne vem pa, kdaj? — ne vem, kje? — to pa vem: ako v smertnem grehu umerjem, pogubljena bom na vekomaj! — —

Izdihljeji :

1. O Marija, stoj mi na strani v moji smertni uri!
2. O moj Bog, daj mi milost, pobožno živeti, da srečno umerjem!
3. O moj Bog! že zdaj ti darujem sebe in vse, kar imam, saj moram enkrat tako vse zapustiti! — —

4. dan.

Še nekaj od smerti.

Ljuba moja devica! enkrat boš umerla in zapustila vse. Bodi bogata, kolikor koli hočeš, o smertni uri ti nič ne ostane, ne premoženje, ne lepa oblačila, ne lepôta. — V nekem Laškem mestu, Spalato po imenu, živela je njega dni devica, ki je rada nosila gizdava oblačila. Bog njeni nečimurnosti in gizdosti s tem konec stori, da ji hudo bolezen pošlje. Nič ni hotla vediti in slišati od smerti; ali smert se za to nič ne zmeni in pripravlja se že, jo pokositi. Gizdava devica čuti, da ji smert že v zatilniku sedi, pa si vender velí prinesiti najlepše oblačilo, ter

se ž njim še enkrat olepotiči. Ljudjé, okoli nje stoječi, ne vedó, kaj to pomeni; kar posvetna hči jame tarnati in zdihovati: Tako moram tedaj v svoji najlepši starosti umreti? Tako lepa sem in moram se tega svetá ločiti? — Okoli stoječi si prizadevajo jo tolažiti, ali gizdavka ne sprejme nobene tolažbe in umerje. —

Moja hči! poglej tudi, kakošna se pa s telesom godi? — kako neusmiljena smert ravná z najlepšim telesom? — Že preden smert nastopi, vsa lepôta zgine; očí otemné, lica obledé, moč upade. — Kakošna se bo s tvojim telesom v grobu godila? Oh, teló začne gnjiti, červi se v njem zaredé, mesó pojedó, kosti oglojejo; iz gnjilobe strupen smrad puhti. Tudi najboljša prijateljica te ni v stanu pogledati brez groze. Malo let, in od tvojega telesa ni nič, kakor pest pepela.

Ljuba moja hči! spomni se vendar večkrat, kako spremenljivo je vse posvetno; tvoje teló je le dušno zagrinjalo, začasno stanovanje; gladka koža tvojega obraza, kterega tolikrat v zerkalu ogleduješ, pokrivalo mertvaške glave je le. O kako nespametno je torej, toliko za teló skrbeti! Koliko neumniše pa, zavolj telesa dušo pogubiti! — Pogosto se torej spominjaj podobe, v katero smert tvoje teló spremeni! —

Sloveč mašnik je v nekem mestu postne pridige imel; kar ga neko opravilo v Pariz pokliče. Pred njegovim odhodom k njemu gizdava, prevzetna gospá pride prosit, naj bi ji lepo

zrkalo prinesel iz Pariza. Mašnik obljubi. Čez nekaj časa se verne in gre v hišo, kjer je una posvetna gospa prebivala, ter ji zrkalo nese pod plajšem. Naglo ga popraša, ji je li prinesel, česar ga je prosila? — Prinesel, prinesel, ji duhoven odgovori, toda pokažem ga ne, dokler ni vse družine skupej. Gospá vso družino skliče, mašnik pa jim mertvaško glavo pokaže rekoč: Glejte, to je najboljše zrkalo! To je glava lepe lepe deklice; v téh temnih luknjah so bile nekđaj bliščeče ognjene oči, — na teh golih stenah lepi lasci, — tukaj beli zobci. In tako celo mertvaško glavo popisuje. Poslednjič pa takole sklene: Kar ste vi zdaj, bila je ta mertvaška glava nekđaj, in kar je ona zdaj, boste tudi vi kdaj. Gizdava gospá se spreoberne in spokorí! — O kako dobro bi bilo, ako bi se tudi ti, ljuba moja nevesta v tem zerkalu večkrat ogledavala! — —

Pomisliki :

1. Mimo pokopališča gredé pomisli, da boš tudi ti na njem ležala! —
2. Kedar slišiš merliču zvoniti, poprašaj se: bi bila li jez prav pripravljena umerla, ako bi mertvaški zvon meni pel? —
3. Kedar te gizdost skuša, spomni se smerti.

Izdihljeji :

1. Moj Bog, varuj me gizdosti! —
2. O moj Jezus, kako nespametna sem bila, de ti že dozđaj nisem služila iz vsega serca! —
3. O Jezus, daj mi milost, da svoje telo zatajujem in želim le Tebi dopasti! — —

5. dan.

Posebna sodba.

V tem trenutku, ko se duša telesa loči, pred ostro sodbo Božjo stopi.

Ljuba moja hči! pred vsim drugim premišluj, kdo bo tvoj sodnik? — Jezus Kristus bo, On vsevedni Bog. — Oh pravični Bog! kako se bo pri sodbi godilo duši, ktera ni ljubila Jezusa, ampak velikoveč žalila ga? — Božji zveličar ti bo vse milosti naštel, ktere ti je skazal, vse opominjevanje, ki ti je došlo, sv. zakramente, ktere si pogostoma prejemale, nauke in svarila, ki so ti jih dajali tvoji starši, učenci, spovedniki. — Hudobni duh te bo tožil zavoljo vseh grehov, ki si jih sama storila, ali si kriva bila, da so jih drugi storili. Oh, tam ne bo nič skritega ostalo, vse bo razodeto, vsaka pregrešna misel, želja, beseda, pogled, Hudič te bo tožil, angel varh bo zoper tebe pričal, oh! kam se boš djala? Se boš li s tem izgovarjala, da si bila preslabotna? — Jezus ti bo odgovoril: Ali ti nisem zadosti milosti ponujal, zakaj nisi hotla prejemati svetih zakramentov, da bi se bila okrepčala z mojo milostjo? — — Boš mar djala: Tudi drugi so ravnali, kot jest. Ali Jezus ti bo odgovoril: Le bi bila ti za-se skerbela. Drugi bodo kaznovani zavolj svojih grehov, in ti zavolj svojih. — Ljuba moja duša! tam ne pomaga noben izgovor nič; z nesprosljivo ostrostjo bo sodnik

svojo sodbo izrekel: Poberi se od mene; ti nisi mene ljubila, ti si mene žalila; tudi jez ne morem ljubiti tebe, poberi se od mene v večni ogenj. —

O keršanska duša! naj te vendar te prestrašne besede presunejo, varuj se greha, ljubi rajše Bogá iz vsega svojega sercá, ne bodi mu nikdar več nezvesta. Kakošne grenke solze boš na smertni postelji točila, ko ti bo iti pred sodnika s težko obloženo vestjo! — Deklica, ki je vse svoje življenje nečimurnosti tega svetá služila, bila je na smertni postelji. Duhovni pastir zraven nje stoji in jo k smerti pripravlja. Malo preden umerje, se ji vest zbudi, deklica jame obupovati zdihovaje: O pravični Bog! kako bom zamogla izgovoriti pred Teboj svoje pregrešno življenje! Gorjé meni! s svojo gizdavo obleko, s svojim nesramnim govorjenjem, z vsem svojim grešnim življenjem bila sem tolikim v pohujšanje, toliko nedolžnim dušam v pogubljenje. Vsi ti me bodo tožili pred Jezusom, mojim ostrim sodnikom! — V tem umerje. —

Ljuba moja hči! misli vendar večkrat na sodbo, pripravljaj se na-njo, svoji duši ne nakladaj pregrešnega djanja, kterege ne boš mogla nikdar zagovoriti!

Pomisliki :

1. Enkrat boš gotovo sojena in sicer po ostrí pravici, pred katero ni izgovora!
2. Delaj pokoro, dokler je dan, zakaj noč pride, v kateri ne more nihče več delati!

3. Pogosto svojo vest izprašuj; sama se ostro sodi, da te Bog ne bo mogel ostro soditi!

Izdihljeji :

1. Moj ljubi Jezus! bodi milostljiv meni, ubogi grešnici!
2. Moj ljubi Jezus! O, ko bi te pač nikdar ne bila razžalila!
3. Moja ljuba mati, Marija, sprosi mi milost, da zvesta ostanem do smerti svojim dobrim sklepom!

6. dan.

Vesolna ali poslednja sodba.

„Mertvi vstanite in pridite k sodbi!“ — Tako bodo poslednji dan angeli božji s trobentami mertve klicali k sodbi. In vsi grobi se bodo odperli, vsi mertvi bodo zapustili svoja počivališča in vsaka duša se bo s svojim telesom zopet sklenila.

Ljuba moja hči! oh, kolika groza te bo, kedar se bode pogubljena duša sklenila s svojim pregrešnim, nečistim telesom! Kako se boš tresla, kako boš trepetala, ko se bodo prikazala znamenja k poslednji sodbi. „Zakaj Bog bo, pravi v bukvah modrosti (5, 18.), celo naruro oborožil, da se bo zmaščeval nad svojimi sovražniki, in ves svet se bo ž njim bojeval zoper neumneže in hudobneže.“ — Solnce bo otemnelo, luna svoje svetlobe ne bo več dajala, zvezde bodo z neba padale, vsi narodi na

zemlji bodo tulili (Mat. 24, 29. 30.). — Grom bo zemljo stresal, bliski bodo iz oblakov švigali, in angeli božji bodo z ognjenim mečem vse ljudi gnali v dolino Jozafat k sodbi. — — Tedaj, ljuba keršanska duša, vsi se bomo tamkaj zbrali. Tvoji starši, tvoji bratje, tvoje sestre, tvoji prijatli in znanci, tvoj spovednik. Tam bodo bukve odperte, v katerih bodo z ognjenimi čerkami zapisani vsi tvoji grehi, ves svét jih bode bral. — —

Draga moja hči! sojene bodo vse pregrešne misli, najskrivniše hudobne želje, vsaka slaba, gerda, še celó nepotrebna beseda. — Na dan bodo prišla vsa hudobna dela, vsa djanja teme. Kar si na skrivnem storila, vse bo razodeto, — razodeto tvojim starišem, tvojemu spovedniku, katerim si svoje hudobije prikrivala in se pošteno kazala; šteli se bodo vsi tvoji božji ropi — pa nevredno prejeti sveti zakramenti. — O, hribi, pokrijte nas, goré, padite na nas, — bodo nesrečni hudobneži klicali; pa zastonj, v njih osramotenje mora biti razodeto vse in ves svet spoznati, kakošni so bili! — Tedaj bo ljubi Jezus pobožnim djal: Vi ste mi bili v malem zvesti, vi ste me ljubili, vi ste se hrabro vojskovali, preganjani ste bili zavolj mene; pojdite torej sem, jez vam hočem zdaj solzé obrisati, jez vam hočem veselje dati, ki sem ga vam od vekomaj pripravil!

Vi, hudobneži pa, ki ste rajši ljudém in svetu dopadli, kot meni; ki ste vse bolj ljubili, kakor mene, poberite se spred mene — v večni

ogenj; vekomaj bodete terpeli, vekomaj z zobmi škripali! —

Tedaj se bo ločitev pričela! Oh bridko ločenje! Stariši bodo svojih otrok, bratje bratov, sestre sester, prijatli prijatlov ločeni! Oh grenko slovó, ki se bode dajalo za vekomaj! — Poberite se, poberite se v brezen, bodo angeli božji klicali, — hudobni duhovi pa bodo planili nad hudobne ter jih vlekli v večno ječo! Peklenska vrata se bodo zapečatila: Vekomaj — vekomaj! nikdar nikoli — nikdar nikoli! jim bo vedno na ušesa donelo! Čas je minil, večnost se je pričela — večnost, ktere nikdar konec ne bode! — — O, ljubi moj Jezus! ali nimaš nič več usmiljenja? — oh Jezus! kje je tvoje usmiljenje? — — Ni ga več, v večnosti le ostra pravica kraljuje! — —

Pomisliki:

1. Pred vsem svetom bom enkrat stala, vse me bo spoznalo, kakošna sem!
2. Kako neumno je, sramovati se, spovedniku grehov se spovedati; saj jih bo ves svet zvedel, naj jih še tako prikrivam!
3. Ali sem zdaj v takem stanu, da bi se ne sramovala, spoznana biti pred vsem svetom?

Izdihljeji:

1. O Jezus! daj mi milost, da se resnično sprebem.
2. Marija, mati moja, sprosi mi pri Jezusu odpuščenje grehov!
3. Usмили se me, o Bog, po svojem velikem usmiljenji! — —

7. dan.

Pekel.

Pekel je strašni kraj, kjer pogubljeni večne kazni terpijo.

Ljuba moja hči! Poslušaj kakošne kazni pogubljenih čakajo? Kar si koli zamoreš grozovitnega, strašnega le misliti, grešnika v peklü čaka. Živ ogenj ga obdaja, strašen smrad ga nadlegva, strupene kače in neumerljivi červi mu sercé grizejo; strašno tuljenje obupanja mu po ušesih doní; — večna žeja in glad ga morita! — Ali, to še ni najhujša kazen. Zgubil je večnega Bogá, njegovo ljubezen zapravil na vekomaj! Ljubega Boga, najviše bitje, najboljšega očeta zgubiti na vekomaj, nikdar ga viditi, oh, to, to je zguba, ki vse preseže! —

Tukaj na svetu nimamo tolikega hrepenenja po Bogu, ker ga še ne spoznamo, kakšen da je; — ko se je pa enkrat duša telesa ločila, in je Bogá, neizrečeno in neskončno lepoto zagledala, obudí se ji neizrekljivo hrepenenje, skleniti se z Bogom, s studencem vsega dobrega, vsega ljubeznjivega. — In té večne lepote se pogubljena duša vekomaj loči, je nikdar več vidila ne bo; — svetniki božji pa bodo vekomaj Bogá gledali in vživali zveličanje, kterega še nobeno človeško serce na svetu ni občutilo. — Pogubljeni bodo preklinjali in rotili sebe in Bogá, v vednem nepokoju bodo živeli.

Draga moja hči! pomisli še, kako bo pogubljenim vest očitala: Bogá, svojega očeta,

si iz lastnega zadolženja zgubila; ko bi se ne bila tako gizdavo oblačila, zdaj bi tukaj ne gorela! — Ko bi ne bila nikoli unega plesišča vidila, zdaj bi tukaj ne terpela! — Ko bi ne bila unega mladenča spoznala, v une pregrešne družine ne zahajala, zdaj bi med peklenko derhaljo ne živela! — Keršanska duša! zavolj kratkega veselja na svetu si lepa nebesa, večno veselje zgubila, pa si to večno terpljenje nakopala! Ena sama odkritoserčna spoved s pravim kesanjem, kratka pokora, majheno zatajevanje bilo bi ti večni venec na glavo postavilo, — in tukaj boš med zaverženimi in hudobnimi duhovi vekomaj ječala, vekomaj gorela! Gorjé, gorjé! duša moja, za-te ni več rešenja! — —

Priserčna moja hči! kaj ne, ko to le bereš, že trepetáš; — oh, kaj še le bo, ako v pekel stopiš! — Ker se pekla tako bojiš, pa skerbi, da va-nj ne prideš, ogibaj se pota, ki v pekel pelje, varuj se vsega, kar bi te zamoglo v pekel pahnuti! — Sv. Frančišek Jeronim, goreč misijonar, je enkrat v nekem mestu pridigoval, prižnica bila je postavljena poleg hiše, kjer je prebivala nesramožljiva ženska, Katarina po imenu; ravno je nekaj mladenčev pri sebi imela, s katerimi se je razveseljevala. Smejali, peli, plesali so med tem, ko je pridigar govoril. — Prihodnjo nedeljo je sv. misijonar zopet mimo tiste hiše šel, in za njim veliko ljudi. Ko do Katarininega prebivališča pridejo, bilo je vse mirno in tiho; svetnik postoji ter svoje sprem-

ljevavce popraša, zakaj da je vse tako tiho? — Oh, duhovni oče, ali ne veste, zakaj? — Katarina je tako na naglem umerla, da se še spovedati ni mogla. — Kaj, misijonar popraša, brez spovedi je umerla? Pojdite z menoj, pogledimo jo. Šli so v stanico, kjer je ležal merlič. Sv. Frančiška sv. Duh navdihne, in Frančišek trikrat glasno zakliče: „Povej nam, Katarina, kje si?“ — In glej: blede ustnici se odprete in mrtva z obupnim glasom zakriči: — V peklu! — V peklu! — Slišite li, svetnik okoli stoječim reče, v peklu! Jezus! Marija! sv. Jožef! — v peklu!

Ljuba moja hči! Ali te ne spreleti strah in groza? O, ne boj se le, temuč poboljšaj se! — —

Pomisliki:

1. Vsaki smertni greh me na vekomaj v pekel pahne, ako v njem umerjem!
2. Ali je to veselje, za katero moram vekomaj terpeti?
3. Ako le še enkrat grešim, se bom morebiti na vekomaj v pekel pogreznila!

Izdihljeji:

1. O, moj Bog! večna zahvala ti bodi, da me že nisi zaverigel, kakor sem že velikrat zaslužila!
2. O Jezus! usmili se me, ne zaverzi me, jez te hočem vekomaj ljubiti; v peklu bi te mogla pa vekomaj preklinjati!
3. O Marija! prosi zame, da me tvoj ljubi Sin vekomaj ne zaverže! — — —

8. dan.

Pokoro delati je potrebno.

Priserčna moja hči! ako hočeš v nebesa priti, moraš ali čisto in nedolžno živéti, ali pa za storjene grehe spokoriti se. Le dva ozka pota v nebesa peljeta: nedolžnost namreč in spokornost. Ako je tvoja duša lepa in Bogu prijetna, ni tedaj z nobenim smertnim grehom omadežana, priserčno se Jezusu zahvali in prôsi ga, da te v tem dušnem stanu ohrani. — Ako si pa tako nesrečna, da si že kdaj kak smerten greh storila, moraš se pa tukaj na svetu spokoriti, ako ne, se boš vekomaj pokorila v večnosti, kjer ti pa pokora nič ne bo pomagala. Nikar pokorjenja ne odlašaj, saj ne veš, ako boš jutranjega dneva učakala. — Delaj ostro pokoro, zakaj kaznen mora grehu primerjena biti! — Bodi v svojem pokorjenji stanovitna, ako še enkrat smertno grešiš, boš morebiti za vekomaj ob zveličanje, zakaj kdo ti vé povedati, da boš, ako še enkrat v smerten greh padeš, od Boga še prejela milost, zopet spokoriti se? — Naj se ti pa pokora od začetka še tako grenka zdi, ne daj se ostrašiti, saj je boljše za te, da tukaj nekoliko časa terpiš, kakor da bi vekomaj jokala in tulila z zaverženci, in vendar bi ti tudi to nič ne pomagalo. — Pa saj pokorjenje tudi ni tako težko in grenko, kakor se ti dozdeva; pozneje boš spoznala, da je še sladko in prijetno, ker Jezus svoje zveste služabnike že tukaj z mnogotero

tolažbo napolnuje in v njih serca vliva tak mir in pokoj, kakoršnega svet ne more dati in ga torej tudi najdla nisi v svojem največem posvetnem veselji.

Predraga moja hči! še ti moram nekaj odkriti, s čimur se veliko grešnic pregreši in vekomaj nesrečnih stori, — in to je? — Ne dvomi nad usmiljenjem nebeškega Očeta! — Ozri se na križ, glej, kako Jezus za-te umira, k njegovim nogam padi na kolena, prosi ga s skesanim srcem milosti in usmiljenja, — in On te gotovo ne bo zaverigel; prepričana bodi, da te Jezus ravno tako ljubi, kakor je ljubil zgubljeno ovco, zavolj ktere je devet in devetdeset zvestih ovac zapustil, da je zgubljene iskal. Ako le hočeš, nebeški Oče te bo zopet z veseljem sprejel, kakor evangeljski oče svojega zgubljenega sina. — Moja hči! ne beži pred svojim zveličarjem, On le zavolj tega za teboj hodi, ker te išče in hoče zveličati te. — Če te pa vendar le še tvoji veliki grehi strašijo, Marije Magdalene se spomni. Največa grešnica se more v največo svetnico spreobrniti. Tudi sv. Pelagija bila je velika grešnica, vsemu mestu v pohujšanje; kar jo žarek milosti božje razsvétli, da gre k svojemu škofu, pred njega na kolena pade in vpraša: Duhovni oče, ali je še odpuščenje za tako grešnico, kakoršna sem jez? — Nobena pregreha božjemu neskončnemu usmiljenju ni prevelika! Milost božja ti je na ponudbo, ako le hočeš spokoriti se. Tako sv. škof govori; Pelagija pa

terdno sklene, pokoro delati, v resnici se spokori, poboljša, pohujšanje popravi in vse sežge, kar ji je v greh pomagalo, — in kot svetnica umerje. — Torej le zapusti greh, k Jezusu se oberni ter mu bodi zvesta, in gotovo se bodeš v nebesih vekomaj veselila! — —

Pomisliki :

1. Po storjenem grehu sta le dva pota za me: ali pokora, ali pa peklenki brezen! —
2. Zdaj imam še čas, pokoro storiti, kdo mi vé povedati, doklej ga bom še imela?
3. Grešila sem, torej hočem resnično in stanovitno pokoro delati.

Izdihljeji :

1. O Jezus! grešila sem, — pa glej, hočem se tudi spokoriti; v serčni žalosti ti padem k nogam, kesam se vseh svojih grehov; nikdar več te ne bom žalila.
2. O moj Jezus! Vse sem pripravljena tukaj terpeti; le v večnosti mi zanêsi.
3. O Marija, ljuba moja mati! sprosi mi milost, da bom stanovitna v pokori, stanovitna do zadnjega izdihljeja svojega življenja! — —

9. dan.

Od dveh potov.

Vedna vojska je naše življenje na tem svetu! — Otroci luči in otroci teme, učenci Jezusovi in učenci hudičevi na svetu živijo. —

Blaga kneginja, Margareta po imenu, hodila je njega dni po svoji hiši, sobe ogledovaje. Kar se v neki stanici ustavi, svoje oči v strop uprè in začne milo jokati. Gospé, ki so jo sprem-ljevale, jo poprašajo, zakaj da se joka? — Oh, ljube moje prijateljice, je zdihovaje rekla, glejte tam gori na stropu podobo, ki nam dva pota predočuje. Eden pelje v pekel, in ta je una široka cesta, po kateri jih veliko hodi, ker je s cveticami potresena; ali, oh, neumneži ne vidijo strašnega brezna, kateremu na proti hitijo; — tam uni pot pa je ozek, precej od začetka s ternjem in kamenjem posut, malo jih po njem hodi, veliko se jih na njem vrača, ker je težak, in nikdar ne bodo prišli v ne-besa! — Oh, ljube moje, po katerem potu neki mé hodimo?! — — —

Preljuba moja hči! to je pač imenitno in važno vprašanje; ali bi morebiti tudi rada slišala odgovor? Tù je: Jezus uči, da so dvoje device na svetu: nespametne, ki le malo mislijo na Bogá in molitev, toljkanj več pa na lepa, nečimurna oblačila, na kratkočase, vesele družine in ples; device, ki se nespodobno obnašajo, le smejajo in šalijo, se z moškimi rade pečajo in si iz greha nič ne delajo! Take device po širokem potu hodijo ter se z vsako stopinjo peklu bližajo. So pa tudi pametne device na svetu, ki ljubijo molitev, ter so ponižne in tihe, poštene v obleki, previdne v obnašanju in vsem svojem vedenju, zlasti z moškimi; ki bežijo pred grehom kakor pred strupeno

kačo; glejte, te po ozkem potu hodijo in gredó v nebesa. Moja hči! po katerem potu si ti doslej hodila? — po katerem hočeš odslej hoditi? —

Tako se je neka devica po smerti svojih staršev popraševala. Njen oče bili so pobožni, poterpežljivi, delavni, pa skoraj vedno bolni; zgodaj so ji odmerli; o njih smerti vstal je strašno hud viháar, da je bilo tri dni nemogoče pokopati jih; zavolj tega so ljudje rekli: glejte, kdo bi si bil mislil, da je bil ta mož v sovráštvu z Bogom; ni ga bilo skoraj moč pokopati! — — Njena mati pa je bila nečimurna, hudobna, nesramna, jezična in jezi vdana žena, za molitev in cerkev je malo ali nič marala in le po posvetnem veselji je hrepenela. Tudi mati zbolí, umerje, toda brez vseh bolečin in njenega pogreba dan je bilo najlepše vreme. — Zdaj začnem, tako devica sama pripoveduje, premišljevati, katero življenje naj bi posnemala, ali očetovo ali materno? Kar sklenem po zgledu svoje matere ravnati se. — Potem enkrat zaspim, v spanji se mi angel prikaže in me ves jezen vpraša, kaj da sem sklenila? — Jez pa groze in strahu nisem mogla govoriti; tedaj me angel za roko prime in pelje me na neizrekljivo ljubeznjiv vert. Ondi zagledala sem svojega očeta veselega obraza, v samo zlato so bili oblečeni. Oh, ljubi moj oče! naj vendar pri vas ostanem! — To se zdaj še ne more zgoditi, le po mojem potu hodi, in gotovo boš tudi sem prišla, — odgovoré ji oče! — Potem me angel zopet za roko prime

in pelje v strašno ječo. Bil je sam pekel. In tū sem ugledala svojo mater v strašni podobi med ognjenim plamenom in pošastmi. Pa saj ne morem dopovedati, kaj sem vidila. Usmiljeni Bog! mati mene zagledavši zakličejo, me zaprosijo, naj bi jim dala saj eno kapljico vode, ker strašne vročine terpé. — Ali precej me angel potegne od ondod. — Na to se zbudim! — — Ta devica je šla v puščavo, ostro je živéla in delala resnično pokoro. —

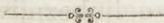
Dva pota, ljuba moja hči! imaš tudi ti pred seboj; oba peljeta v večnost, toda le po enem moreš hoditi. Zberi si pravega.

Pomisliki :

1. Moj Bog! nebesa in pekel se mi odpirata, na voljo oba sta mi dana!
2. Ali tukaj kratko veselje in tamkaj večno terpljenje; ali pa tukaj kratko zatajevanje in tam večno veselje.
3. Življenje tukaj je kratko, pekel pa je večn!

Izdihljeji :

1. Moj Bog! le tvoja želim in hočem biti!
2. Ljubi moj Jezus! podpiraj me na ozkem potu!
3. O Marija! pomagaj mi, da k tebi pridem zahvalit se ti za tvojo ljubezen! — —

10. dan.

Ljubezen do Bogá.

Človeško sercé je za ljubezen vstvarjeno, tedaj se dá le z ljubeznijo nasiti ali napolniti.

Ali, predraga moja hči! le sveta ljubezen naj v tvojem sercu prebiva, le plamen sv. ljubezni naj v njem gori. Kogá bi pa neki tudi ljubila, ako ne Bogá? Ali je mar kdo lepši, boljši, ljubezni vredniši, kakor Bog! — Ali ni le Bog sama, čista in neskončna lepota? Kaj je tedaj slajšega človeškemu sercu, kakor da more in sme ljubiti večno lepoto, Boga samega, in da tudi njega Bog ljubi! In ktera misel je tolažljiviša, kakor misel: Bog mene ljubi, in jez Boga ljubim! — Le v sv. ljubezni najdeš svoji duši pravo srečo, pravo zveličanje.

Preljuba moja hči! poglej še nekoliko dalje, zakaj da Boga ljubi. Glej na sv. križ! na njem visi tvoj zveličar, ki je za-te svojo drago kri prelil, za te umerl! — V sv. Rešnjem Telesu te vedno čaka, da bi te z najpotrebnišimi in največimi milostmi napolnil! In če to le nekoliko preišljuješ, ali ti bo težko, Jezusa iz vseh svojih moči ljubiti ter njemu zvesto služiti? — Ljubi torej Jezusa, ki se sam ženina tvoje duše imenuje; ljubi ga, pa prav ga ljubi; kdor kogá ljubi, ga tudi rad uboga, spolnuj torej na tanko in zvesto Jezusove zapovedi. Jezus ti tako priserčno na sercé govori, da svet in njegove nečimurnosti sovraži, da svoje lastno mesó križaj in se njegovemu poželenju ustavlja, da ne poslušaj navdihovanja hudobnega duhá in njegovih pomagačev. Le Jezusov zgled vedno posnemaj; ljubi, kar je on ljubil, — zaničuj, kar je on zaničeval, delaj, kar je on delal, potem boš njegove ljubezni vredna. —

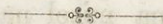
Sv. Margareta je bila silno lepa in jako pobožna devica. Deželski poglavar tistega kraja, Olibri po imenu, se je v njo zaljubil, in ji obetal velike in drage darove in še celó obljudil, jo v zakon vzeti, ako mu v greh dovoli. Sv. devica pa trinogu odgovori: Jezus je moj ženin, njemu sem večno zvestobo obljudila; ti me pač moreš preganjati in terpinčiti, v greh pa me ne moreš prisiliti. — Na Japanskem živel je devica, katero je nečist mladeneč vedno zalezoval; ona pa je Jezusu zvesta ostala. Mladeneč vedno za njo hodi in jo enkrat napade, ko si ga ni bila celo nič svesta; ona pa z vratú potegne križec, kterege je na vratu nosila in ga nesramnežu pokaže, rekoč: Nesrečnež! ne nadleguj me s svojim nesramnim govorjenjem; glej, to je moj ženin, le On je moje ljubezni vreden. Njemu sem dala svoje sercé; — boj se ga, tresi se pred njim, zakaj On ne terpi nobenega zraven sebe. Odlazi in vedi, da sem pripravljena umreti, ako bi se drugači ne mogla greha ubraniti! — — Mladenča sramota oblije, njena živa ljubezen do Jezusa ga presune, da se spokori in junaški devici preskerbi kraj, kjer njeni nedolžnosti ni več pretila nobena nevarnost. — Tako ravná resnična in prava ljubezen do Jezusa! — —

Pomisliki :

1. Neizrečeno srečna sem, ker smem Jezusa ljubiti!
2. Dolžna sem, Boga ljubiti, in sicer prav ljubiti! —
3. Blagor človeku, kterege Bog ljubi!

Izdihljeji :

1. Moj Bog ! ljubim te sicer, pa hočem te še bolj in vedno ljubiti !
2. Moj Bog ! zadosti sem bogata, ako me le Ti ljubiš !
3. Ó Marija ! sprosi mi pravo ljubezen do Jezusa, svojega Odrešenika ! —

11. dan.

Od molitve.

Ljuba moja hči ! molitev bodi tvoje najljubše opravilo. V molitvi vse milosti od Bogá zadobiš. — Pomisli, koliko hudih nevarnost te obdaja ; pomisli, kako slaba si ; ako ti tedaj Bog ne pomaga, napadom hudobnega duhá se ne boš ubranila. Molitev pa je ključ k božjemu sercu, ona je tvoja moč. Nikdar tedaj s postelje ne vstani, da bi se mu iz vsega serca ne zahvalila, da ti je čez noč pri zdravji ohranil dušo in teló. Vsaki dan, ako ti je le mogoče, k sv. maši pojdi in večkrat svoj dobri namen ponovi, — in pridobila si boš veliko zasluženja, vsa svoja dela si boš z dobrim namenom posvetila in zaslužljiviša storila, kakor bi sicer bila. Dober namen ob kratkem, na priliko tako-le obudi : Moj Bog ! iz ljubezni do tebe hočem to delo opraviti ; — z zasluženjem Jezusa in Marije ti ga darujem za uboge duše v vicah, v odpuščenje svojih grehov i. t. d. Imenuj vselej to, kar ti je najbolj pri sercu. —

Ker vselej ne utegneš, dolgo moliti, pa večkrat kak zdihlej k Bogu pošlji. Veliko grehov se boš obvarvala, ako boš pri delu, pri shodih večkrat k Bogu povzdignila svoje serce! Po besedah sv. Pavla si dolžna vedno moliti, kolikanj bolj, kedar te napadajo skušnjave. Molitev je grehu strup. Le en sam zdihlej k Bogu, le ena sama misel na večnost ti more zatreti vse nevarne skušnjave, ktere ti dela ali hudobni duh ali hudobni svet ali tvoje lastno mesó in poželenje. — Tudi ti bo koristilo, ako se spominjaš kerstne obljube ter jo ponavljaš, če tudi ob kratkem, na priliko: Odpovem se hudiču in vsemu njegovemu djanju v imenu Boga Očeta in Sina in sv. Duha. — Najpotrebniša ti je pa molitev, kedar si v kako priložnost zabredla ali nevarnost zašla. Marsiktera devica bi žalostne zgube svoje neprecenljive nedolžnosti bridko ne obžalovala, ako bi se bila v grešni nevarnosti Bogá in večnosti spominjala! Kdor kolikaj na Bogá in svojo smert misli, pač kmalo spozna, da je vse minljivo in nečimurno na tem svetu, da mu torej ves svet ne more poplačati škode, ki mu jo greh napravi. Zato nas Jezus tako ginljivo iz globočine svojega serca opominja rekoč: „Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, če pa svojo dušo pogubi?! V nobeni nevarnosti ne boš grešila, ako z otročjim zaupanjem Boga na pomoč pokličeš. — Šveto Serafijo je več hudobnih mladenčev z nesramnimi besedami v greh zapeljevalo; ker se jim ni mogla s svo-

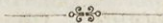
jimi telesnimi močmi ubraniti, s terdnim zupanjem zakliče: „Vsegamogočni Bog! zarotim te v imenu tvojega Sina, Jezusa Kristusa, ki je hotel, da ga je rodila Devica, stoj drugi devici zdaj na strani zoper sovražnike, kateri njeno čistost zalezujejo! — In glej! komaj je to serčno molitvico izrekla, tak hud potres postane, da nesramneži kar na tla popadajo! — Toliko premore serčan zdihljej! — —

Pomisliki:

1. Z molitvijo si morem pridobiti toliko milost, kolikor le hočem!
2. Dolžnost moja je, čisto se ohraniti na duši in telesu, in to le z molitvijo premorem! — —
3. Kolikor bolj molim, toliko bolj Bogá ljubim! —

Izdihljeji:

1. O moj Bog! daj mi gorečo ljubezen do molitve!
2. O, ljubi Jezus! kdaj te bom iz vsega sercá ljubila? — Tako dolgo hočem moliti, da mi doделиš toliko ljubezen do Tebe, s kolikoršno hočeš ljubljen biti! —
3. Ó Marija! sprósi mi gorečo ljubezen do Jezusa! sprósi mi ljubezen do molitve! — —

12. dan.

Čistost.

Čistost je vsakemu človeku (po njegovem stanu) potrebna, zlasti pa tistim, ki deviško živé. Ta lepa čednost je venec vseh čednost.

Preljuba moja hči! ako tedaj čistosti nimaš, in si še tako delavna, poterpežljiva, pohlevna, pokorna i. t. d., si kakor človek, ki ima še tako lepa oblačila, pa se po blatu valja. Ti bi mogla enaka biti beli liliji (limbarju), dragemu biserju; kar je lilija brez lepe bele barve, kar je drag biser brez bliščobe, to si ti brez čistosti. — Čistost je tvoja lepota, tvoj kinč, tvoja čast, torej tudi tvoje najdražje premoženje, tvoj največi zaklad. Ako imaš čistost, si bogata, ako čistosti nimaš, si revna!

Ali, ljuba moja hči! ta svoj zaklad v zdobljivi posodi nosiš; veliko sovražnikov, roparjev nanj preži, in ti ga hočejo vzeti, pa ga tudi v najmanjši priložnosti lahko zgubiš. — Ako zoper svojo voljo v nevarnost prideš, mirna bodi, moli, hrabro se vojskuj, Jezusa in Marijo kliči na pomoč, na les križa se oziraj, svoje sklepe ponavljaj, na kakošno drugo reč začni misliti; — ako skušnjava hujša prihaja, postavi si prav živo pred oči, da zamoreš v tem hipu umreti, da se pod tvojimi nogami odpira pekel, ki bi te rad požerl. Kedar si od svoje strani storila, kar ti je moč, zanêsi se na Jezusovo pomoč, on ti bo gotovo pomagal. —

Preljuba moja hči! ogibaj se vsake nevarnosti, ki pretí tvoji čistosti; junaško se vojskuj iz ljubezni do Jezusa; z vsakim premagovanjem, z vsakim vojskovanjem tvoje zasluženje raste, in tvoje plačilo se množi. Če je sperva boj hud in težak, pokrepčaj se z nebeškim kru-

hom, s tolažbo z nebes. — Čistost je več vredna, kakor ves svet, torej tudi beremo, da je veliko devic visocega stanú bolj ljubilo to lepo čednost, kakor vse pozemeljske zaklade, više cenilo, kakor zlate krone posvetnih kraljestev. — Joana, blaga devica, hči Portugalskega kralja Alfonza, bila je lepa in pobožna. Več kraljev jo je snubilo; ona pa je hotla le Jezusova biti. Skorej ji ni bilo mogoče, več braniti se. Še k zadnjemu pripomočku priteče, ona začne moliti, Bog ji molitev usliši, v kratkem umerjejo njeni kraljevi snubači. Joana se podá v samostan, kjer se je tudi posvetila. —

O ljuba draga moja hči! Ljubi vendar sv. čistost iz vsega svojega sercá! Nič nečistega ne more v nebesa! Neizrečeno plačilo pa te čaka v nebesih, ako s čistim srcem stopiš pred sedež božji! — —

Pomisliki:

1. Sveta čistost je moj kinč, moja lepota, moje bogastvo, moja tolažba, moja čast na svetu, v nebesih pa moje večno veselje in nezvenljiv venec.
2. Čistost neomadežano ohraniti, sicer ni lahko, pa neskončno plačilo obljubljenost je dobljeni zmagi.
3. Čistim dušam je v nebesih veselje pripravljeno, kakoršno nobeni drugi čednosti ne; tedaj moram moliti, terpeti in tudi rajša umreti, kakor omažežati jo ali še celo zgubiti.

Izdihljeji:

1. Moj Bog! dušo in teló ti v žgavno daritev darujem! O, sprejmi moj dar!

2. Ti, o Jezus! moj ženin bodi; jez pa hočem prizadevati si, tvoja čista in neomadežana nevesta biti.
3. O Marija! Ti kraljica devic! bodi moja varhinja na duši in telesu! — —

—❁—

13. dan.

Zakrament sv. pokore.

Poglavitni pripomoček, čistost serca si pridobiti, ohraniti in v dobrem se uterditi, je zakrament sv. pokore. Ta sv. zakrament ti ne zbriše le vseh storjenih grehov in zasluženih večnih kazni, ampak podelí ti tudi moč, v prihodnje vsacega greha obvarovati se. — V tem sv. zakramentu svoje slabosti spoznaš, večí strah zadobiš, v poprejšnje grehe zopet zabresti, in tako se boš veliko prividniše obnašala v nevarnih krajih, kterih ne moreš popolnoma ogniti se, v krajih, kjer si že marskterikrat dala v greh zapeljati se. — Ako si bila torej, ljuba moja devica, tako nesrečna, da si kterikrat smertno ranila svojo dušo, o têci, hiti k zakramentu sv. pokore, zakaj saj veš, da te lahko nagla smert še danes zadene. In če se to zgodi, oh, kaj bo tvoj delež celo dolgo večnost! zatorej si dobro v spomin vtisni moj svet: S smertnim grehom na vesti se dvakrat ne vlezi spat! — — Pa če si tudi v milosti božji, ti je večkratna spoved zelo potrebna, da se s Kristusom vedno tesneje skleneš, da nebeških

tolažeb zadobiš in s ponižnim obtoženjem pred božjim namestnikom prejmeš če dalje več moči in milost, hudobnega duhá, duhá napuha premagati. — Vse pobožne device so rade in pogosto k spovedi hodile, in so ravno s tem tako svetost dosegle. — Tudi za-te ne bo preveč, ako bi vsaka dva mešca, ali saj štirikrat v letu k sv. spovedi šla, ako ti tvoj stan to dopušča. Vendar se zastran tega s svojim spovednikom posvetvaj; in njegov svet spolnuj. — Derži se pa previdnega, gorečega, pobožnega spovednika, ki resnobno s teboj ravna ter te k samoti, zatajevanju in pokori napeljuje; to ti je v zveličanje. — Kedar si vest izprašuješ, misli na svoje življenje, na vsa svoja dela in opravila, zlasti na dolžnosti svojega stanú, na lastne in ptuje grehe, in spovedniku vse razodêni, tudi svoje dvome mu razloži; — boljše je, tudi najmanjših pregreškov obtožiti se, kakor le en sam velik greh zgrešiti.

Potem, ko svoje grehe spoznaš, si iz vseh moči prizadevaj, da se resnično pred Bogom skesaš vseh svojih grehov in da terdno skleneš, ne le samo grehu slovó dati, temuč tudi vsaki slabi in bližnji grešni priložnosti odpovedati se. —

Še ene jako škodljive napake te hočem, moja ljuba nevesta, opomniti, kateri so zlasti nekatere tistih duš vdane, katerim je lepa čednost sramožljivosti prirojena. Kako je pač lepo, ako je devica sramožljiva; ali kakó strašno je, če sramožljivost koga zapelje v božji rop,

kar se zgodi, kedar bi pri sv. spovedi kak smerten greh zamolčala! O, kako nespametno je pač, rajše vekomaj v peklu goreti, kakor človeku, ki ti le dobro hoče in ima toliko usmiljenje s teboj, svojo pregreho spoznati! Gorjé! gorjé! — —

Prav pobožno živéla je neka devica, hči blagega kneza. Zelo so jo čislali vsi, ki so jo bolj poznali. Takó ostro se je pokorila, toliko je molila, da so se ji vsi le čudili. Zgodí se, da še mlada umerje, — vse je mislilo, da je šla gorka v nebesa. Njena hišna radovedno, kako se ji neki v večnosti godí, Bogá prosi, da bi ji dal vediti. — In glej! Umerla devica se ji prikaže, — ali, o, ljubi Bog! v kakošni podobi! — Sredi plamena! zakaj pogubljena je! — Hišna jo vpraša: kako je to mogoče, saj si tako pobožno živéla? — — Nekdaj sem, nesrečnica odgovori, v mislih nečisti greh storila, — pa sem ga pri spovedi zamolčala, in zavolj tega sem vekomaj pogubljena! — S strašnim tuljenjem in jokom zginé spred nje.

Ljuba keršanska duša! lepo te prosim, ne prikrivaj, ne izgovarjaj, ne zamolčuj svojih grehov, bodi si še tako velikih! zakaj večega greha ni, kakor je božji rop! — Sicer se ti bo kakor omenjeni deklici zgodilo!

Pomisliki :

1. Pri spovedi moram vselej odkritoserčna biti; ne bom se sramovala, spoznati svojih grehov, sramovati pa se hočem, še kdaj grešiti.

2. Ako le en smerten greh zamolčim, bom vekomaj pogubljena, če sem tudi sto in stokrat sv. odvezo zadobila!
3. Ako se po spovedi zopet v stare grehe povernem, in si nič ne prizadenem, poboljšati se, — moja pokora je le hinavska; sama sebe goljufam, — spovednika ne!

Izdihljeji :

1. Moj Bog! kolikorkrat se bom spovedovala, hočem se odkritoserčno obtožiti svojih grehov!
2. O Jezus! o, ko bi se pač jez nikdar ne bila od tebe ločila!
3. O Marija! pomagaj mi! da nikdar več ne grešim! — —

14. dan.

Presv. Rešnje Teló.

Preljuba moja hči! vedno imej veliko pobožnost do presv. Rešnjega Telesa. Pobožna devica bi imela pred presv. Rešnjim Telesom ravno tako rada muditi se, kakor nevesta pri svojem ženinu. Jezus Kristus je v tem presv. zakramentu namreč tisti studenec, v katerem in iz kterege vse milosti bogato izvirajo; — na tem svetu je le pri njem in v njem naše zveličanje, so celó naša nebesa; ako se torej v pravi pobožnosti bližamo oltarju presv. Rešnjega Telesa, našli smo njega, ki ljubi naše duše. — V kakošno pobožnost bi se imela keršanska duša pa še le vneti, kedar se bliža

angelski mizi, in je na tem, da v svoje sercé sprejme njega, ktereга čez vse ljubi!

Glej! Angeljski kruh, kralj vsega veličastva, čisto jagnje je On, ktereга prejmeš, v presv. zakramentu; kinčaj torej svoje nedolžno ali saj skesano sercé z drazimi in lepo dišečimi cveticami svetih čednost, vsacega, tudi najmanjšega madeža ga očisti, da postane tempelj, v katerem Jezus rad prebiva. — Kedar si pa Jezusa že prejela, keršanska duša, z gorečo ljubeznijo se mu zahvaljaj za neizrekljive milosti, ki ti jih je dodelil! — Ako boleha tvoja duša, glej, Jezus je edini zdravnik, On ti jo bo ozdravil, da se le njemu v roke daš; — kedar te tare preganjanje, bridkost, težava, žalost, potoži Jezusu, svojemu najboljšemu prijatlu, najljubeznjivišemu ženinu; — če te preganjajo in motijo skušnjave, Jezusa pomoči prosi, on je tvoj edini pomočnik, najmogočniji rešenik.

Keršanska duša! kako bi torej imela po Jezusu hrepeneti in koperneti, ž njim združiti se! Pač ne bi smela na svetu v ničem večega veselja iskati, kakor v svetem obhajilu. Bližaj se torej z velikimi željami, z gorečo ljubeznijo in s skerbno pripravo k Gospodovi mizi, kolikorkrat ti tvoj spovednik pripusti. — Kedar ti pa ni dovoljeno, Jezusa prejeti, v duhu se skleni ž njim; prav po otročje se k njemu oberni rekoč: O moj Jezus! terdno verujem, da si tukaj, v presv. zakramentu ravno tako pričujoč, kakor si bil v Mariinem naročji, ka-

kor na sv. križu, kjer si se daroval za moje zveličanje, kakor v grobu, iz kterega si častito vstal. Ljubim te, Jezus, čez vse; ko bi te pač nikdar ne bila razžalila! Odpusti mi vse moje pregreške, in saj v duhu obišči moje skesano serce, ker te ne smem v resnici prejeti! — V duhu te objamem, o Jezus, kakor bi te imela že v sercu; le tebe ljubim, le po tebi hrepnim, nič me več ne bode od tebe ločilo! — Tako se večkrat vadi, o keršanska duša, in veliko milost boš zajela iz živega neusahljivega studenca. — Ako ti je le mogoče, Jezusa tudi večkrat obiskuj v presv. zakramentu, pripoveduj mu, kako serčno ga ljubiš, da ga želiš čedalje bolj ljubiti; pri vsakem sv. obhajilu pa in po vsaki premagani skušnjavi mu obljubi, da mu hočeš zvesta ostati do smerti; po tem pa glej, da mu svojo obljubo spolniš. —

Na Japanskem bila je neka devica tako nesrečna, da se je dala nesramnemu mladenču oslepiti ter zapeljati. Dolgo je v hudobijah živela; v duhovnih vajah, ki so se v njenem rojstnem kraju pričele, se Bog té velike grešnice vsmili; svete resnice, ki so jih vneti misijonarji z vernim ljudstvom premišljevali, so presunile njeno serce; ona se spreoberne in z veliko pobožnostjo in z bridkim kesanjem sv. obhajilo prejme. Nekoliko dni potem spet uni gerdi zapeljivec pride, češ, da bo zopet doprinašal gerde hudobije; toda spokornica mu resnobno reče: Poberi se, in nikdar več ne pridi! Jest sem Jezusa prejela v svoje serce,

moje telo je ž njim posvečeno, njegova kri po mojih žilah teče; ali misliš, da bi kdaj več zamogla, onečastiti njegove sv. ude! —

Pomisliki :

1. Pri Jezusu najdem vse, česar potrebujem.
2. Jezus je priserčni moj prijatelj; zakaj ga tako redkoma obiskujem!
3. Presveto Rešnje Teló je zlati hram vseh nebeških milost; zakaj se iz njega ne bogatim!

Izdihljeji :

1. O moj Bog, prosim te velike velike pobožnosti do presv. Rešnjega Telesa!
2. O moj Jezus, kje hočem besedi iskati, da bi ti dopovedala, kako zelo te ljubim!
3. O Marija, pomagaj mi, Jezusa ljubiti; sprosi mi milost tacega življenja, da bom njegove ljubezni vredna!

15. dan.

Pokoršina.

Predraga moja hči, pokoršino si pred vsem dolžna Bogu in zapovedim njegovim; potem cerkvi, zlasti svojemu dušnemu pastirju in spovedniku, starišem in, ako si v službi, tudi gospodarju in gosposinji. — Po stariših stopila si v življenje, oni so veliko skerbi zastran tebe imeli in mnogo težav prestali, za Bogom so ti oni največi dobrotniki; torej si dolžna, jim za

Bogom najbolj hvaležna biti. Varuj se, da ne zabredeš v greh, ki je, žali Bog, lasten toliko otrokom; so namreč svojeglavni otroci, ki se nikakor ne dajó svojim starišem svariti, opominjati; ki nobenega nauka od njih nočejo sprejeti in se tudi ne dajo odverniti od bližnjih priložnost ali hudobnih tovaršij. Pri vsakem plesu hočejo biti in starišem odveč skerbi delajo ter jim žalost pripravljajo. — So otroci, zlasti hčere, ki hočejo imeti vedno nova gizdasta oblačila, in so svojim starišem, zlasti materam, vedno za petami, dokler jim jih ne kupijo, ako tudi morejo neslano jesti in kruha stradati. — So otroci, ki so lenuhi in nočejo pridno delati, med tem ko vidijo, da stariši terpé kakor črna živina. — So sinovi, ki za dekličí, so hčere, ki za fanti pogledujejo, nesramne pogovore imajo in se gizdasto védejo. — So celo tako hudobni otroci, ki svojim revnim starišem v križih, nadlogah in težavah ne pomagajo, sebe pa z dobrimi jedili pitajo in z dražimi oblačili oblačijo. — Še taki otroci se dobé, ki se sramujejo svojih starišev, ž njimi gerdo ravnajo, jim sive lasé delajo ter jim kopljejo prerani grob. — Sicer ne mislim, da si ti, moja hči, med tacimi hudobnimi in nehvaležnimi otroci; naštel sem ti jih pa, da spoznaš, kako oni strašne pregrehe kakor vodo požirajo, in kakošna kazen jih more enkrat zadeti. — Ti pa, keršanska duša, bodi zvesta, pridna, delavna, hvaležna, pokorna, svojim starišem, gospodarjem in gospodinjam, in Bog

bo tudi tebi dal, kar je otrokom v četerti svoji zapovedi obljubil. —

Bila je pobožna devica (leta 1855 je bila še pri življenji) v službi pri jako bogati gospej. Ona je vse svoje dolžnosti na tanko spolnovala; bila je ponižna in rada pri dômû; gospá jo je zelo ljubila, le en pregrešek — saj dozdevalo se ji je — je nad njo zapazila, namreč tega, da je bila lakomna na denar. Marsikdaj ji je kak dar dala, potem pa jo opazovala, kaj bo ž njim storila; skerbno je vse hranila, čedno se je oblačila, toda nikdar nečimurno. — Nega dne se primeri, da je gospodinji zginil drag perstan. Tisti čas nikoga ni bilo v sobi, kakor le pobožna devica, ki je ondi imela svoja opravila. Dolgo si je gospodinja prizadevala, sum, da bi vtegnila hišna biti tatica, iz misli prepoditi; ali ker ji drugi posli, katerim je bila njena pobožnost že dolgo časa tern v peti, vedno prigovarjajo, jo je le dala gosposki zapreti. Nedolžni posel vedno pripoveduje in skazuje, da je nedolžna, ali vse zastonj, nikdo ji ne verjame, okolišine so preglasno govorile zoper njo. Že tri mesce v ječi zdihuje, — kar se enega dne duri odpró, nekdanja gospodinja stopi pred njo, pade na kolena ter jo odpuščenja prosi; našla je namreč bila svoj perstan v oblačilu, ki ga že od zimskega časa ni bila oblekla. Popolnoma opravičena pred svetom zopet k prejšnji gospodinji v službo stopi. — Prôsi, kar želiš, reče ji gospodinja, in jez ti hočem dati; ker sem pa vidila, da

zelo ljubiš denar, kar to le vzêmi. — Hvala lepa za dar, milostiva gospá; toda dovolite mi, da ga precej smem poslati svojim starišem, ki živé v silnem uboštvu. — Zdaj se je razvidilo, da je pobožna devica vse prihranjene denarce pošiljala prestarim svojim starišem. Gospodinja ji začne od tistega časa dvojno plačilo dajati ter ž njo ravnáti, kakor s svojo hčerjo. In ko bogata gospá umerje, pošteni dekli toliko zapusti, da je bila s časnim preskerbljena do svoje smerti.

Pomisliki:

1. Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti dobro pojde na zemlji.
2. Očetov blagoslov otrokom hiše zida, materno prekletstvo jim jih pa podira.
3. Kdor svojih starišev ne ljubi in ne spoštuje, blagoslova božjega zastonj pričakuje.

Izdihljeji:

1. Moj Bog, dodeli mi pravo ljubezen do mojih starišev.
2. Ljubi Jezus, blagoslovi mi ljube stariše, poverni jim ti, česar jest ne morem poverniti.
3. Rajše hočem poštena biti in revna, kakor bogata in krivična; o Marija, sprosi mi milost, da ostanem stanovitna v tem svojem sklepu! — —

16. dan.

Ponižnost.

Preljuba moja hči! Največa dušna lepota je ponižnost. Ponižna moraš biti, ako hočeš

čistost ohraniti in v nebesa priti. Ako bi tudi še tako rada in veliko molila in vse čednosti imela, le ponižnosti ne, nič ne veljaš pred Bogom, ki se zoperstavlja prevzetnim in mu je veliko ljubša ponižna grešnica od prevzetne device. — Veliko devic je, ki si prizadevajo za pobožnost, pa si tudi zavolj nje veliko domišljujejo, na druge zaničljivo pogledujejo, jih sovražno presojujejo, nič kaj rade ne slišijo, drugih hvaliti, lastno pohvalo pa kaj rade poslušajo, graje in svarjenja celo ne morejo sterpeti; one hočejo vse najbolje vediti in umeti, torej le v sé zaupajo. — Oh, keršanska duša, taki ljudjé so prevzetni in prevzetnost jih padcu naproti žene. Bog bo ponižal take prevzetneže, jih zapustil ter jim pokazal, da nič ne premorejo sami iz sebe, da so slabotni in razdrobljivi; in kmali bodo pobožnosti slovo dali in zabredli v velike pregrehe.

Dobé se nekteri, ki so nečimurni in prevzetni zavolj svoje telesne lepote, pa ne pomislijo, da si je niso sami dali, ampak da je dar božji, ktereга jim zopet vsaki trenutek more vzeti; pošlje ti lahko bolezen, in tvoja rudeča lica obledé, merzlico ali koze, in lepota zginé. In če se tudi to ne zgodí, se le smerti spominjaj ter jo nekoliko resno premišluj. — Bila je devica, ki si je dozdevala, da je jako lepa, zlasti bile so ji všeč bele in nježne roké. Spovednik, ki jo je hotel té nečimurnosti ozdraviti, ji da za pokoro, da roké umivaje izgovarja te-le besede: Té lepe roké bodo enkrat

červi do terdih kosti glodali! Ubogala je; pa tudi spoznala svojo nečimurnost ter se ji odpovedala. —

So, zlasti device, ki so nečimurne v oblačilih. Oh, moj Bog, kako nespametno je pač to! Bodi-si oblečena, kakor koli hočeš, zavolj tega ne vinarja več ne veljaš. Bog nečimurna oblačila sovraži, ker veliko pohujšanja delajo in so marsikteri devici pot v pregrehe. Se vé da mi boš odgovorila: jest nočem nikoga zapeljati s svojimi oblačili; ali to rēci je, kakor bi rekla, da nočeš slame prižgati in zapaliti, akoravno z gorečo tersko švigaje okoli nje letaš; toda slama se tudi zoper tvojo voljo vname, in tega si vendar ti pred Bogom kriva. — Nečimurna oblačila so duši zelo škodljiva in mnogim pregreham pot pripravljajo. — Devica hoče devici v oblačilih enaka biti, kar vidi na drugih, že hoče tudi sama imeti; ako le ena čez svoj stan v oblačilih seže, si čez teden že deset naslednic pridobi, čez teden vsaka teh spet deset in tako dalje; v kratkem je vsa ženska mladina kakega kraja ali dežele v oblačilih nečimurna in gizdasta; ali ne le to. Ker starišem premoženja primanjkuje, ali ker letnina in dnina ne pripušča vedno novih oblačil kupovati, iščejo si zaslužka z grehom; — oh, Bogu bodi potoženo, že marsiktera devica je svoje devištvo in svojo edino dušo prodala, da si je nečimurnih oblačil nakupila! —

Marsiktera devica si domišljuje, da je pobožna, in to je njena prevzetnost. — Oh, ker-

šanska duša, spominjaj se vendar, bodi-si kdorkoli, kolikokrat si že bila Bogu nezvesta, spominjaj se svojih slabost; in ne boš se mogla povzdigovati nad druge. Bodi velikoveč lepo ponižna in voljno prenašaj zaničevanje svetá, in s sv. Elizabeto si misli: „Grešnica sem, in družega nisem.“ Ako te kdo zavolj pobožnosti zasmehuje, zmisli se sy. device Terezije. — Svoje dni je bila šla v Špansko mesto Burgos. Na ozkem potu ženo sreča ter jo ponižno prosi se ji toliko ogniti, da bi mogla mimo nje iti. — Poberi se, svetohlinka, žena serdito nad njo zavpije, in jo tako silno sune, da se svetnica zgrudi in s ceste v potoček zvali. — Terezijine spremljevavke hotle so iti sirôve žene tožit; ali Terezija jim tega ne pripusti, temveč jim ponižno pravi: saj sem še kaj hujšega zaslužila. — Tako se tudi ti, moja hči, ponižuj in misli, da si velikokrat razžalila svojega Boga! — Spominjaj se prečiste device Marije, ki je mati božja, in se je imenovala le de k lo Gospodova. — Kedar te kdo zaničuje, zasramuje, zasmehuje, misli si: Dekla Gospodova sem, more že v zveličanje meni biti, da mi vse to pošlje, zgôdi se sveta volja njegova, češčeno bodi njegovo imé.

Pomisliki:

1. Le toliko sem, kolikor pred Bogom veljam.
2. Ako se svojih grehov in kazen, ki jih zaslužim, spomnim, moram se pač globoko ponižati pred Bogom.
3. Brez ponižnosti je vsaka čednost brez cene in veljave.

Izdihljeji :

1. Moj ljubi Bog! kako slaba in revna sem pač jez v primeri s teboj; — in vendar kako prevzetna!
2. O ljubi Jezus, sramovati se moram, kedarkoli si zmislim, kolikokrat sem bila hudobna in tebi nehvaležna!
3. O Marija, ponižna devica, sprôsi mi milost, da od danes naprej zvesto posnemam tvojo ponižnost!

17. dan.

Častimo Marijo, kraljico devic.

Vsaki pravi kristjan posebno časti Marijo, mater Gospodovo, zlasti pa jo časté device, v resnici pobožne.

Nimaš ga, zlasti ti keršanska devica, lepšega izgleda v svojem stanu, kakor Marijo, svojo najljubeznjivošo mater in varhinjo. Misli si čednost, kakoršno le hočeš, nad Marijo jo v najlepšem cvetji najdeš. Ako si želiš najti izgled vere, upanja in ljubezni, čistosti, ponižnosti, kje boš lepšega našla, kakor nad Marijo, ki je kraljica devic, najsvetejša, brez vsega madeža? — Ljubi torej Marijo, pa prav jo ljubi; to se zgodí, ako si jo vzameš v izgled, da ga posnemaš. Večkrat svoje misli, želje in djanja z Marijinimi primerjaj, rekoč: kaj in kako bi bila na mojem mestu Marija delala — mislila — želela — govorila? — In kar ti

notranji glas odgovorí, to stori tudi ti. — Tudi se Mariji pogostoma priporočaj v molitvi; daruj ji svojo dušo in svoje teló, na pomoč jo kliči v vseh svojih potrebah, k nji v vsaki nevarnosti pribeži, večkrat ob kratkem k nji zdihuj, da ti pomaga, in prepričana bodi, da ti nikdo ne more tako gotovo in tako zdatno pomagati, kakor Marija, zakaj ona je mati Najvišega, ki ji gotovo ne odreče nobene prošnje; ona je pa tudi kraljica in varhinja vseh devic, device ste torej tudi ravno tiste keršanske duše, katerim Marija zlasti hoče pomagati, ker vas posebno ljubi, ako se le hočete vredne storiti njene ljubezni; večkrat torej sama sebe poprašuj: sem li vredna ljubezni svoje ljube nebeške matere? — Je li kaj v meni, kar Marii ni všeč? — Ako kaj nečednega, umazanega, nečistega najdeš v sebi, naglo poskerbi, da se greha znebiš, kajti prepričana bodi, da te Marija more le rada imeti, ako si pobožna, ponižna, čista, pohlevna. — Nasproti pa je Mariji zoperna vsaka devica, ktera razuzdano, posvetno živi. — Danes si Marijo za svojo mater izvoli s terdnim sklepom, ji vedno zvesta hči ostati ter ji delati čast in veselje; tako je storila sv. Terezija; ko so ji bili mati umerli, jokaje pred podobo prečastite Device Marije poklekne ter jo prosi, da bi jo zdaj ona vzela v svoje mogočno materno varstvo; in od tistihmal obsula jo je Marija z mnogoterimi milostmi, in zlasti v nevarnostih in skušnjavah čutila je Terezija Marijino pomoč. — Ne rêci: pri sv. Tereziji je že

tako bilo, ali jez sem velika grešnica, Marija za me ne mara. — Ako si velika grešnica, se Marije tolikanj tesneje okleni, kolikanj bolj si njene pomoči potrebna, saj veš, da je ona tudi mati milosti in pribežališče grešnikov. Tudi Marija Egipčanka je v svoji mladosti jako pregrešno živela. Pobegnila je bila od starišev v Aleksandrijo. Ravno je tje prišla, ko so se ondi zbirali romarji, ki so v Jeruzalem šli, svetemu križu o prazniku njegovega povišenja čast skazat. Tudi ona se množici pridruži, toda ne iz tega sv. namena, velikoveč misli, po potu in v Jeruzalemu ravno tako pregrešno živeti. In res bila je romarjem v spotikljej in v pohujšanje. Le iz radovednosti, da bi sv. križ vidila, hoče tudi ona v cerkev iti, ali nekdo, ki ga ne vidi, ji ne pripusti, čez prag stopiti; v drugič, tretjič in četertič poskuša čez prag, vse zastonj, ona ne more v cerkev. — Zdaj se grešnici oči odpró; spoznavši, da ji njeni grehi branijo v cerkev, začne milo jokati. Zagledavši podobščino nebeške kraljice, na kolena pade tako-le zdihovaje: Usmili se me, prečista devica! ne obrni svojih milostljivih očí od moje nečiste duše in dovoli mi, da sv. križ tvojega sina počastim, potem hočem poslušati tvoj glas, zapustiti svoje pregrehe in tje iti, kamor me boš ti peljala. Marija zaupljivo in skesano prošnjo usliši in grešnica Marija brez opovire v cerkev stopi, in svoje molitve opravi; potem pa zopet k podobščini prečiste device poklekne rekoč: „Zdaj pa, o Marija, pokaži mi pot po-

žore, po kateri naj hodim.“ Kar zasliši glas : Čez reko Jordan pojdi, tam boš zadobila svoji duši mir. Grešnica Marijo še njenega blagoslova in njene pomoči prosi, in potem se podá v puščavo. Veliko skušnjav in težav je imela sicer v začetku terpeti, ali z Marijino pomočjo premagala je vse svoje sovražnike in po spokornem življenji umerla je blažene smerti. — Tega izgleda tudi ti, moja devica, nikoli ne zabi. Ni tako pregrešnega človeka, da bi ga ne mogla Marija s svojo priprošnjo v svetnika spremeniti.

Pomisliki :

1. Marija je tudi moja mati, gospa in kraljica. Ona je moj izgled in moja varhinja; skerbeti moram tedaj, da se vredno storim njene ljubezni.
2. Zvest Marijin otrok se ne sme nikdar sramovati, svojo mater tako častiti, kakor vé, da ji je ljubo in všeč.
3. Zelo se motiš, moja hči, da ti bo Marija na strani stala in pomagala, ako si ne prizadevaš, njeno življenje posnemati.

Izdihljeji :

1. Moj Bog, ker vem, kako ti Marijo ljubiš in želiš, da jo tudi mi ljubimo, prosim te, da vnameš v mojem sercu otročjo ljubezen do Marije!
2. O Jezus, moj Gospod, kolikokrat sem že sklenila, tvojo deviško mater ljubiti iz vsega serca; ali — kolikrat sem bila nezvesta svojemu sklepu; od zdaj pa mu hočem stanovitna biti; — oh, pomagaj mi!

3. O Marija, kesam se, da te že do zdaj nisem ljubila; ali odpusti mi mojo nehvaležnost. Znova ti terdno obljubim, tebe ljubiti in v tej ljubezni zvesta ostati do zadnjega zdihljeja svojega življenja!

18. dan.

Od poterpežljivosti.

Vsakemu človeku je kaj terpeti; zakaj terpljenje je delež izvirnemu grehu. So pa terpljenja, ki so vsem ljudem lastna, kakor na priliko: skušnjave, bolezni i. t. d. Tako terpljenje moraš, ljuba moja nevesta, v duhu pokore sprejemati in tudi vse drugo, kar ti je v pokorjenje potrebno, gledé na najnedolžnišega zmed človeških otrok, nad katerim ni bilo madeža in je vendar na križi umerl. Ako je Najsvetejši terpel, ali ne bi tudi ti imela rada terpeti iz ljubezni do njega? Ali more nevesta biti brez bolečine, kedar vidi svojega ženina na križi viseti? —

Bila je žlahna devica visocega stanú; hotla je v samostan stopiti, da bi svojemu nebeškemu ženinu popolnoma služila. Samostansko prednico je zeló veselilo, da je blaga duša hotla Jezusu iz ljubezni tako velik dar prinesiti; — vendar pa jo je hotla poskusiti, je li zadosti močna prenašati težave, ki so sklenjene s samostanskim življenjem; pred očí ji je stavila, koliko morajo nune moliti, postiti se in marsi-

kaj žalega preslišati; povedala ji je, da v tem samostanu silno ostro živé, da po malih izbicah stanujejo in na terdih posteljah spé. —

Devica očí pobési in na vse to molčí. Prednica že misli, da se kesa svojega sklepa, toda pobožna devica jo s terdnim glasom vpraša: Ali pa bom v uni mali sobici, v kateri terde postelje stojé, tudi bridko martro našla? To pa, ji prednica odgovorí. Ali bridko martro imate tudi v jedilnici, kjer se ostro postite in na koru, kjer toliko molite? — Kaj pa da, bridko martro boš povsod našla. — Ako je temu tako, nikar nič ne skerbite, ljuba moja mati! kjer Jezusa na križi ugledam, me nič težko ne stane.

Tako tudi ti, ljuba moja hči, na križ pogleduj, kedar ti je kaj težkega terpeti in bridkega prenašati, in voljno boš prenašala in vdano terpela. Težkega križa Jezusovega se spominjaj, in lahko boš nosila svoj mali križec.

Je pa tudi terpljenje, ki je zlasti pobožnim devicam namenjeno, na priliko: zasmehovanje, zasramovanje zavoljo njih pobožnosti. Pobožna devica zvesto Bogu služi in rada moli, hudobni svet se ji pa posmehuje in jo morebiti tercijalko imenuje. — Toda, ljuba moja hči, tega nikar ne bodi žalostna; saj so hudobneži tudi Kristusa zasmehovali. Nikar se ne daj odverniti, ako te nekdanje tvoje tovaršice zapuščajo, ali te še celo zasramujejo, ker si začela Bogu prijetno živeti; vedi, tako iz zavida delajo, ker jih tvoje pobožno življenje v

oči bôde, jim červa vestí budí ter jim vedno očita njih hudobije. Morebiti tudi same želé, tebi podobne biti, pa sercá nimajo, iz ljubezni do Jezusa premagovati svoje pregrešne navade. Torej nikar nič ne porajtaj, kar ljudjé zoper tebe govore, s svojim godernjanjem ti ne morejo nič škodovati in s svojim zasmehovanjem ti ne vzeti ljubezni Jezusove. Misli, kaj je sveta Terezija enkrat djala, ko je bila zvedila, kako ljudje vse hudo od nje govore; rekla je: Nič nikar ne skerbite, naj me ljudje preganjajo; saj mi s tem nebeško veselje množijo; naj me ljudjé le sovražijo, da me le Kristus ljubi. Ako le njegovo ljubezen imam, zadosti sem bogata.“

Pomisliki :

1. Vsak človek mora terpeti; toda le malo jih zaslúžljivo terpi.
2. Ako sem nepoterpežljiva, namesto enega križa dva imam; zakaj nepoterpežljivost je največi križ.
3. Grešila sem, za greh pa je treba terpeti ali tukaj ali pa v večnosti. Kaj je nek boljše?

Izdihljeji :

1. Moj Bog, koliko terpljenja sem pač že zaslužila za svoje pregrehe; in kako malo mi ga pošiljaš!
2. O Jezus! Daj mi kaj terpeti, da bom saj v terpljenji tebi nekoliko podobna!
3. O Marija, kraljica marternikov! koliko si ti terpela; o sprosi mi le milost voljne poterpežljivosti v terpljenji!

19. dan.

Od tihote in samote.

Ljuba keršanska devica ! Ni ga varnejšega kraja, kakor je dom; bodi torej rada domá. Devica, ki raztresenja išče, vedno rada govori, rada v tovaršije hodi, je kakor veša, ki okoli luči leta, dokler se ne osmodí in ne sežge. Devica naj bo, pravi sveti Jeronim, kakor polž, vedno v svoji hiši, na svojem domu, in kakor mravlja vedno pri delu. Veliko devic je, ki pravijo: ako bom vedno domá in se nikoli med ljudi ne prikažem, možá dobila ne bom. Ali, keršanska devica ! keršansk pošten mož svoje neveste v tovaršijah in na plesiščih gotovo ne išče, ampak na domu v tihoti in samoti, pri njenih starših. Nikar ne rêci: prežalostno je moje življenje, ako nobenega posvetnega veselja ne bom vživala; — ljudjé me bodo zasmehovali in tercijalko imenovali, ako nikamor med ljudi ne grem. — Naj ljudje govoré, kar hočejo, da si le Bogu dopadljiva in prijetna. S tem pa ne rečem, da bi si ne smela privošiti nobenega nedolžnega veselja; le toliko pravim: da je boljše imeti več čednosti pa manj veselja, kakor pa z vednim veseljem sramoto, nepokojno vest in zamero z Bogom nakopati si. Zatiraj torej v sebi vsako radovednost, zakaj ona je zeló strupena korenina mnogim grehom. Iž nje poganja zamuda ali opuščenje dolžnostnih opravil, hrepenenje, vedno kaj novega viditi ali slišati, ali zvedo-

vati ali brati, kar je marsikdaj nedolžnosti škodljivo. Berzdaj svoje oči in ne puščaj jim vsega, da ne ugledaš kake stvari, ki bi ti utegnila okužiti čisto serce. Glej, David, svet mož in celó prerok, po enem samem pogledu postal je ubijavec in prešestnik. — Skerbno zapiraj svoja ušesa in ušla boš prilizovavcem in zapeljivcem. Nikdar ne misli, da ti serca ne morejo omajati s svojimi obljubami ter ga ne vjeti v svoje mreže. Danes morebiti terdno stojiš, za jutro ne veš, kajti človeško serce je nagnjeno k hudemu, in le ena iskrica velik plamen vname. Vsacega prilizovavca od sebe odganjaj, in vedi, da je že neštivilno devic na tej poti zabredlo v neizrekljivo nesrečo. Nikdar se rada očitno ne kaži, da ne boš komu v padec ali spotikljej. Ako se po teh vodilih ravnaš, se ti pač ni treba bati, da ne bi dobila moža, ako bi te bila kdaj volja, v zakonski stan stopiti. — V izgled ti bodi florentinska devica Galatris; ona bila je jako lepa, bila je pa rada domá, rada je na tihem in samotno živela pri svojih stariših in vendar je njena lepota daleč slovela, še celó cesar Oton IV. za-njo zvé in jo želi viditi. Prigovarjali so ji, naj bi se cesarju pokazala in prijela bo milost, ktero si bo le izvolila. Boječa devica pa se brani, rekoč: Rajša bi slišala, česar se mi je bati, kakor česar zanašati. Cesarju se ne bom nastavljala, zakaj terdno sem sklenila, le samo temu možu dopasti, kterega mi je Bog v zakon odmenil, in tudi mora on iskati mene, ne pa

jez njega. — Ta odgovor je bil cesarju jako všeč, in on je Guido-tu, zelo imenitnemu možu na svojem dvoru, nasvetoval, tiho in samotno devico v zakon vzeti, kar se je tudi zgodilo. — Ali ni torej res, kar psalmist pravi: „Nedolžno in čisto serce je vesolnega blagoslova božjega vredno.“

Pomisliki:

1. Čistost je podobna vijolici, ki na skrivnem raste in cvetè.
2. Kdor ne berzda svojih oči in svojih ušes, ne more biti čist in kreposten, zakaj pri neberzdanih očeh in ušesih so vsem pregreham vrata odperta.
3. Kolikor manj želim dopasti ljudém, toliko bolj sem Bogu všeč.

Izdihljeji:

1. Moj Bog, tebi svojo dušo in svoje teló darujem!
2. O Jezus, ti bodi moj ženin, tebi hočem jest nevesta biti, torej svetu skrita živeti!
3. O Marija, ti si mi popolnoma izgled deviške samije in tihote, bodi mi tudi varhinja svete čistosti ter pomagaj mi, da posnemam tvoj lepi izgled!

20. dan.

Od ostrega življenja.

Brez zatajevanja samega sebe devica ne more ohraniti svoje čistosti in tudi ne rasti v

sveti molitvi; zakaj mehkužnost je pregreham mati. Meseno teló se zoper duhá vedno vzdiguje, in ako ga nimaš vedno v berzdi, kmali in lahko bo jelo gospodovati čez njega. Zmernost pa je rodovitna mati vseh čednost. Ako hočeš torej pobožna, čista in krepostna ostati, pred vsem moraš zmerna biti v jedi in pijači in zderžati se vsega sladkanja. Naj ti torej nikar ne bodi že zadosti, da se na tanko po cerkveni zapovedi postiš; s privoljenjem spovednikovim si tudi še sama kakošna spokorna dela nakladaj, zlasti ako te mesena poželjivost nadlega ali obhaja. Tako so vse čiste device vselej ravnale. Da ti je strup vsaka vpijanljiva pijača, že sama spoznaš, ne bom ti torej od tega svaré govoril. Skleni pa, ničesa, kar bi ti utegnilo škodovati, zvedovati, gledati, poslušati, šlatati ali želeti. Tudi v spanji bodi zmerna, derži se terdnega reda in ne poslušaj nadlegovanja svojega mesá; tako se boš vselej vesela v Gospodu zbudila in svojo jutranjo molitev prav serčno opravljala. Ne nagovarjam te, da si ostra spokorna dela nakladaj, po zgledu svetih devic, katerim jih je sveti Duh navdihoval, ker tvojega spokornega duhá in stopnje tvoje ljubezni do Bogá ne poznam, in ker ne smeš, kaj tacega sama za sebe pričeti. Ako pa čutiš v sebi nagnjenje do bolj ostrega življenja, posvetvaj se s svojim spovednikom.

Ako pa notranjega nagiba, ostro živeti, ne čutiš v sebi, pa manjše reči z dobrim namenom posvečuj. Eno reč ti zlasti svetujem, ker je

Bogu jako dopadljiva, namreč da mu daruješ vso nečimurnost. Ako mu daruješ tega malika, gotovo mu boš večo všečnost storila, kakor ko bi najostrejša spokorna dela opravljala. Bodi torej v oblačilih ponižna in priprosta; nikar si ne želi videna biti; ako te je Bog oblagodaril s telesno lepoto, nič si ne domišljuj in ž njo nikar se ne bahaj; če ne, bo tebi in drugim v pohujšanje in pogubljenje. — Sveta Angela, ustanoviteljica Uršulinskih nun, imela je v svoji mladosti jako lepe lase, ki so njeno lepo obličje zaljšali. Nehoté in nevedoma je veselje nad njimi imela. Zgodí se pa, da jo ena njenih prijateljic nenadoma nekako nespetno popraša: Ljuba moja tovaršica, blagor tebi, ker si tako lepa! pač smeš prevzetna biti nad svojo lepoto, lahko boš bogatega možá dobila. — Svetnica se tega blagrovanja ustraši, ker spozna svojo dosedanjo nečimurnost; kar besedice ne spregovori, temuč gre, najostrejši lug si napravi in svoje krasne lasé vanj vtakne. Spoznavši svojega malika ga umori ter še le zdaj začne z nerazdeljenim srcem služiti svojemu nebeškemu ženinu. — Ali prav me razumi, moja keršanska hči. Bog varuj, da bi te nagovarjal k enacemu djanju, ki ni sploh za vse; le toliko je sploh potrebno, da svojo nečimurnost téri in berzdaj, ker pelje v veliko pregreh.

Pomisliki:

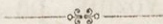
1. Kolikor se zatajuješ, toliko Bogá ljubiš.
2. Za mali in kratki boj, ki ga imaš zavolj Bogá

tukaj na zemlji, dal ti bo Bog krasni nezvenljivi venec v nebesih. Se boš li mudila, s silo ga na se potegniti.

3. Kdor ni delaven, zmeren in zatajevaven, tudi čist ne bo ostal.

Izdihljeji :

1. S tvojo pomočjo, o Bog, hočem začeti živeti, kakor je tebi prijetno.
2. Moj ljubi Jezus, ti si med najhujšimi bolečinami na lesu križa umerl: sme le v veselji živeti nevesta, ktere ženin je v bolečinah?
3. O Marija, uči me zatajevati se, sebi popolnoma odmreti in le Jezusu živeti!

21. dan.

Od nečistosti.

Ni je lepše in večje časti za devico, kakor je čistost; pa tudi ni večje sramote, kot je nečistost. Pomisli, keršanska duša, tvoje teló je posvečeno in blagoslovljeno s kervjo Jezusovo; tvoji udje so udje Kristusovi; tvoje telo je tempelj svetega Duhá, in čisto deviško sercé njemu najprijetniše prebivališče. — Kako torej nečisto djanje oskrni čisto sercé! Otroka božjega in nevesto Kristusovo v prijatlico hudičevo spremeni. O, kako žalostne nasledke ima pač ta greh! Od kod toliko pohujšanja, od kod toliko nesreč med družinami in soseskami! — Ta strašna pregreha je živ strup zdravju, za-

dovoljnosti, sreči in časti; ona vse, kar je dobrega v človeku, posmudi ali celó pomorí. Nikar se torej ne daj z nobeno obljubo zapeljati, da bi v ta greh kdaj privolila. Ako bi se le enkrat zgodilo, celó življenje ga boš objokovala, toda morebiti zastonj, in morebiti celó večnost za-nj terpela. —

Pri neki gostilnici voznik postojí z vozom, na katerem je oboj stal, ko ravno dva mladenča memo gresta. Eden zmed nju pravi: Lej, dala bi se tukaj divja zver viditi, ta le voznik jo v oboji pelje. Ko voznik to sliši, zdihne: O ko bi bilo res, kar praviš. Mladenča se temu odgovoru čudita, voznik pa kosček kruha v oboj verže in konje v hlev pelje. Med tem radovedna mladenča na voz stopita, ter hočeta viditi, kaj je v oboji. Toda — groza in strah ji prisune, ko zagledata lepo žensko v sterganih oblačilih, ko kosček kruha samogoltno požira. Ko ji voznik, vernivši se, še pri vozu najde, jame jima pripovedovati, rekoč: Prebivavka tega oboja, od ktere mislita, da je divja zver, je — moja nesrečna sestra. Bila je zala ženska, — ali dala se je neumnica mlademu vojšaku, ki ji je delal obljube nad obljube, preslepiti in zapeljati. Dosegši svoj namen jo prilizovavec od nas pobegne — prekanjena sestra moja pa prevelike sramote ob pamet pride in znorí; — ljubi oče in draga moja mati nam prevelike žalosti in tuge umerjó; vse veselje in vsa sreča je zginila iz naše družine; — in ravno zdaj nesrečnico v norišnico

peljem. — Izrekši se milo izjoče. — O keršanska moja devica, še enkrat to žalostno zgodbo prebêri in ne zabi je svoje žive dni; pa se tudi najtanše sence tega greha zboj. Nikdar se ne daj nikoli z nobeno obljubo preslepiti in vjeti. — O moj Bog, koliko jih svojo lahkovernost objokuje, koliko jih kolne morda ravno tega, ki si prizadeva, tudi tebe ogoljufati! Ako želiš v sveti zakon stopiti, ravno tega ne jemlji, ki te z nesramnimi zanjkami lovi. Kako nesrečen bi mogel zakon biti, kteremu je greh pot pripravljaj! Koliko očitanja in sramotenja pri sosedih, morebiti pričo lastnih otrok te čaka! —

Torej ne daj se nikomu nikdar ne za las premakniti s pota svete čistosti; rajša se zakonu odpovej, kakor da bi si ga z grehom kupila.

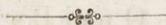
Pomisliki:

1. Ni večega, ostudnejšega in strašnejšega greha od nečistosti; na tem svetu sramota, na unem pa večno terpljenje, to je njeno plačilo.
2. Kolikošna sramota pred sodnjim stolom Jezusa Kristusa in pred vsemi ljudmi nečistnika in nečistnice čaka!
3. Mesena sladnost le trenutek terpi, in človeka vendar čas njegovega življenja grize, in terpinčila ga bo vekomaj.

Izdihljeji:

1. Moj Bog, v resnici ti obljubim, nikdar več tebe s kakim smertnim grehom razžaliti.

2. O moj Jezus, razsvetli me, da prav spoznam brezen nečistih pregreh.
3. O ljuba moja mati Marija, sprosi mi nad vsakim grehom tolikšen stud, kolikoršnega si ti imela!

22. dan.

Od nevarnosti svete čistosti.

Sto in sto nevarnost ima čistost, zlasti velike so pa: preprosta obhaja z osebami drugega spola, znanje in tovaršije, in ples; vsega tega se moraš torej skerbno ogibati.

Nič ni devici nevarnejšega, kakor preprosta obhaja z moškimi osebami. Iz začetka je znanje morebiti res nedolžno, pošteno; ko raste znanje, se serci bolj odpirate, ste zapniši, če dalje bolj odkriti; potem si prizadevate z darili ali spomeniki razveseljevati se, zoper voljo svojih starišev se shajati, prostejše med seboj obnašati se, večno ljubezen obljubovati si in — kmali jame angel varh jokati nad neizrekljivo zgubo, ki jo je storila devica, nekdam nedolžna. — Ljuba in draga keršanska devica, bodi vendar previdna; nikdar nikomu ne pripuščaj, pričo tebe nespodobno govoriti; skerbno se varvaj zgubiti žlahno rudečico s svojih lic, ona ti bodi največa čast; nikdar nikomu ne pripuščaj nespodobno in priprosto vēsti se do tebe, vsaka taka obnaša že tvojo

deviško čast temni in skruni. Za ves svet ne delaj znanja z nikom; ono je najnavadnija mreža, v katero se device lové, da v nji čistost zgubé. — Nikar se ne izgovarjaj rekoč: Ta mladeneč je pošten, pobožen in dobro z menoj misli. Rad verjamem, kar praviš in mislim, da si ti ravno taka ali pa še pobožnejša. — Toda — je nek svet puščavnik večkrat djal, — moški in ženska sta oba dobra, kakor voda in perst; zmešaj pa vodo s perstjo, pa boš imel blato. — Priložnost tatú storí, priložnost je bila že sto- in stokrat nesreči mati. Nikar torej že tolikrat storjene skušnje z lastno škodo in nesrečo ne poterjaj in ne podpiraj. —

Pa saj vé, kaj mi porečeš: Ako znanja ne bom imela, bom pa brez moža ostala. — Jez pa pravim: Boljše ti bo, da brez moža ostaneš, kakor če si ga kupiš s pregrešnim ali nevarnim znanjem.

Kdor te resnično čisla in spoštuje in ljubi, naj gre k tvojim starišem, pri njih naj te v zakon prosi, to je naravna in prava pot do zakona; vsaka druga je nevarna in kaj rada zapelje.

Veliko devic je, ki rade plešejo. Kje je pa ravno večja nevarnost za čistost, kot ravno pri plesu? Tu se marsikaj zvé, česar bi ne smela nikoli vediti, marsikaj vidi in sliši, kar se ne spodobi; marsikaj dopušča, česar bi imela vsaka poštena devica sramovati se. Mlada kri se vname in česar bi se bila ustrašila pred plesom, po plesu boš kaj lahko in rada pri-

volila. In ko bi se pri plesu tudi celo nič ne pregrešila, védi, da si bila pa v silno hudi nevarnosti; toda kar se prvič ni zgodilo, se bo v drugo ali tretje skorej gotovo. Čistost je predrago blagó, da bi se smelo nevarnosti izpostavljati. Ako Jezusa kolikaj ljubiš, škaži mu to ljubav, da svojega devištva ne nosiš na prodaj ali na ógledi. Naslednji zgled ti bodi v svarilo: — Bila je pobožna devica, edino veselje starega očeta. Iz vsega serca sovražila je vse posvetne veselice. Nekega dne jo pride prijateljica vabit na ples; tovaršici za ljubo gre; ples ji je všeč; kmali gre v drugo, in — Bogu bodi potoženo, — verne se osramotena domu k staremu očetu. — O ko bi ne bila nikdar očetove hiše zapustila! Ko je njena nesramnost pred svetom očitna, očetu ni bilo kar več živeti; prevelike žalosti ga mertud zadene in v smertno nevarnost pripravi. Svoje osramotene hčere, ki jo je nekdam ljubil kakor punčico svojega očesa, noče pred oči, in ji očetovski blagoslov odreče. Nesrečnica si to silno k sercu žene, svoje sramote ne more prenesti, v obupnosti zgrabi nedolžno dete, ter ga v steno verže, da kar mertvo obleži. Potegnila jo je iz domačega kraja, ali gosposka jo je dala vjeti in zapreti. V težki ječi več let medli in svoj ples objokuje. Nesrečnica! kaj ne, ko bi ne bila nikoli plesala, tudi čistosti ne bi bila zgubila. Koliko bi jih v peklu ne gorelo, ko bi ne bile poznale plesú!

Pomisliki :

1. Kdor ljubi nevarnost, v nevarnosti pogine.
2. Nikoli nisi preveč skerbna in previdna v ohranjenji svoje čistosti.
3. Kaj in kje je največa nevarnost za-te? — — —
Tega se popolnoma ogibaj.

Izdihljeji :

1. Moj Bog, terdno sklenem, varvati se vsake nevarnosti, ki je čistosti protivna in sovražna.
2. O Jezus, iz ljubezni do tebe se odpovem tej in vsaki nevarni veselici.
3. Marija, ljuba moja varhinja, in ti moj angel varh, spominjajta me vselej mojega sklepa, ke-dar sem v nevarnosti, pozabiti in prelomiti ga.

23. dan.

Od lenobe.

Čas našega življenja je jako drag, pa je vendar veliko ljudi, ki ne poznajo njegove cene. Vsak trenutek časa je toliko vreden, kolikor naša duša in kolikor večnost. Vsaki trenutek si moremo nebesa zaslužiti; ali ravno tako tudi nebesa zgubiti, dušo vekomaj pogubiti. Toliko čas premore. Pomisli, keršanska devica, da je čas tvojemu življenju na tanko odmerjen, ne za trenutek si ga ne moreš pridoljšati. Verh tega pa čas še naglo hiti, škoda velika, kdor ga kaj zamudi; čas naglo

mine in se nikdar ne poverne. V dobro si torej čas obračaj, v delo in molitev. Za delo je človek vstvarjen, kdor ne dela, naj tudi ne je. Tvoja opravila so morda nizka in zaničljiva v človeških očeh, v božjih pa ne; tudi najmanjše delo je veliko pred Bogom, ako ga delaš v njegovo čast, z dobrim namenom. Zvesto in pobožno, pa tudi pridno in z veseljem torej opravljaj dela svojega stanú.

Zvesto in pobožno delaj, to je, z Bogom se sklepaj z večkratnimi zdihljeji in mislimi; ž njimi, s katerimi delaš, rad in pogosto duhovne pogovore imej ali pobožne pesmi poj. Pridno delaj in skerbi, da ne boš delala zavolj ljudi, ki ti ne morejo plačati dela, ampak da delaš iz ljubezni do Bogá, ki vse vidi in ve in plačuje; vsako delo tako opravljal, kakor da bi ti bilo po storjenem opravilu precej umreti; in — tvoja dela bodo Bogu dopadljiva, torej v tvoj prid. Pa tudi rada in z veseljem delaj. Bog noče in tudi ne ljubi čmernosti in otožnosti, njemu je veselo opravilo najljubše. Razveseluj se torej pri delu z nedolžnimi šalami, le toliko skerbí imej, da v razuzdanosti ne zabredete. Nikoli brez opravila ne bodi; kedar nimaš zaukazanega dela, pa za-se kaj delaj, ali kakšne dobre bukve beri ali se z molitvijo v Bogu veseli; celo nikoli ne postopaj, lenoba je začetek vseh pregreh. Kdor ne dela, ta je podoben stoječi vodi, ki se usmradi in gnjusno žival rodí. V sercu človeka, ki je brez opravila in dela, se vsa-

koršne pregrehe zaredé, torej celó hčere pobožnih kraljev in cesarjev rade in vedno delajo. — Ako si tudi ubožna, vendar ne bodi otožna, zakaj gotovo je, da ti je revšina veči pripomoček v zveličanje, kakor bi ti bogastvo bilo. —

Sveti Antonin, florentinski škof, nekega dne skoz mesto gre in na hiši več angelov z veselimi obličji zagleda. Radoveden, kdo li ondi prebiva, v hišo stopi in najde devici z njuno materjo, ki ste prav pridno delali. Pobožnost in delavnost teh devic svetega moža tako zveselí, da Gospod Bogá priserčno prosi, naj bi ubogi in pobožni družinici v plačilo tihe pobožnosti blagovolil kaj boljšega dati. — Čez nekaj časa potem spet skoz tisto mesto gre in namest veselih angelov hudiče nad streho ugleda. Spet v hišo stopi in ondi lepo oblečeni devici brez dela najde. — Glej, takó delavnost angele veselí, lenoba pa hudiče.

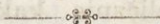
Pomisliki :

1. Jezus Kristus, Sin Božji, se ni sramoval rokodeltva; se ga li morebiti jez, grešnica, smem?
2. Delavnosti se moram privaditi; zakaj vsak stan ima svoja opravila. Delati mora tudi bogatin, ker njegovo bogastvo ni stanovitno.
3. Lenoba je mati vsem pregreham. Kje je več skušnjav, kakor v lenobi?

Izdihljeji :

1. Moj Bog, tebi želim dopasti, torej nikdar lenobi se vdati!

2. Moj Jezus, iz ljubezni do tebe hočem delati, vsa dela in opravila tebi darovati!
3. O Marija, ti mi bodi izgled tudi v delavnosti. Ti mi na strani stoj, in delo me bo lahko stalo!

24. dan.

Od grehov jezikovih.

Veliko devic je, ki sicer pobožno živé, vdane so le eni napaki, ktera jim je zelo škodljiva in nevarna, in ta je jezičnost. — Marsiktera hoče vedno govoriti, nobene skrivnosti ne more za-se ohraniti in z nobeno novico, ktero zve, sterpeti. Kdor je tej napaki vdan, kmali v greh zabrede. Jezična devica pri shajalih kmali začne od svojega bližnjega slabo govoriti, ostro in morebiti tudi krivično presojevati ga, opravljati, poslednjič še obrekovati, in v te grehe tudi svoje poslušavce in poslušavke zapleta. Ti pa, moja keršanska devica, nikar tako; pomisli le, da bo treba enkrat odgovor dajati od vsake nepotrebne besede; kako bo še le opravljivka, obrekovavka pri sodbi obstala?

Torej vselej dobro premisli, preden boš govorila; ako prevediš, da bi bilo tvoje govorjenje zoper ljubezen do bližnjega, jezik za zobmi derži. Preden govoriš, vselej sama sebe tudi poprašaj: ali bi tebi ljubo bilo, da bi kdo kaj takega od tebe govoril? Kar ti bo vest na to vprašanje odgovorila, to stori. Najboljše

in brez nevarnosti pa je, da molčiš, in svojega bližnjega kar nič v govor ne vtikaš. Nikar se s tem ne izgovarjaj, da je res, kar govoriš. — Večkrat se človek moti, ako to misli; če je pa tudi res, dobro prevdari, ako ne bi omadeževala njegove časti; zakaj čast je kakor zerkalo, ktero otemni, ako le lahno va-nj dihneš. — Kedar pa slišiš, da drugi čast ktereга bližnjega koli mlatijo, zagovarjaj ga ali govor na druge reči obračaj; in če ti to ni mogoče, družino zapusti, ker ti je nevarna.

Od preklinjevanja nočem govoriti, ker mislim, da ni device med mojimi bravkami, ki bi imela to gerdo in ostudno navado. Več pa ti morem govoriti od nesramnih pogovorov; zakaj, Bogu bodi potoženo, veliko jih je med devicami, ki se brez vsega strahú in očitanja vesti pogovarjajo od nesramnih reči, ki bi se še ne smele imenovati ne med kristjani. Zdi se nekterim, da ni pravega veselja, kjer ni nesramnih pogovorov. — Sveto pismo pravi, da se v ustih prikaže, česar je serce polno; kakošno mora pač serce take device biti! Gotovo, devici, ki rada ima umazane pogovore, ugasnila je ljubezen do Jezusa; in ona je na potu v pogubljenje. Ni pa še zadosti, da sama nič umazanega ne govoriš; skerbeti ti je, da kaj tacega prostovoljno tudi ne poslušáš. Ako torej kdo vpričo tebe prične kvantati, posvari ga in mu velevaj molčati; ako to govora ne ustavi, beži od njega. Kdor ti nesramno govori, na znanje daje, da si ti ravno taka in da

iskre sramožljivosti več nimaš v svojem telesu. Posvari ga pri prvi besedi, kakor strupene kače se ga ogibaj in nikdar se kvantanju ne prismejaj. — Zveličana devica Oringa je bila tako sramožljiva, da ni nobene nesramne besede vedila; in ako je kdo pričo nje ktero nesramno izgovoril, se je koj jela tresti, in tako se ji je studilo, da je móгла bljevati. Ko se je bilo to zapored večkrat zgodilo, je še celó hudo zbolela.

O da bi tudi vse moje ljube bravke tako občutljivo in deviško sramožljivo vest imele!

Pomisliki :

1. Čast mojega bližnjega mi mora vedno v skerbi biti.
2. V govorjenji sleherni pokaže, kaj ljubi; — kaj torej kaže on, kdor nesramno govori?
3. Nič ni tako škodljivo, kakor so nesramni pogovori; oni so požiravni ogenj in duše moré.

Izdihljeji :

1. O Bog, varuj mojega jezika!
2. O Jezus, stoj mi na strani, da nikdar ne govorim kaj tacega, kar je tebi zoperno!
3. O Marija, kraljica devic, sveti angel varh, varujta me priložnosti, z jezikom pregrešiti se!

25. dan.

Od deviškega in zakonskega stanú.

Keršanska devica! za časa, toda dobro prevdari, ali te Bog kliče v zakonski stan, ali te je za deviški odločil. —

Ako čutiš, da se tvojemu sercu nekako merzi svet s svojimi vesellicami in sladnostmi, nasproti pa, da te naganja k goreči molitvi in k zedinjenju s Kristusom; ako ti serce naznaja, da si namenjena Kristusu biti čista nevesta, ki mu z nerazdeljenim srcem hoče služiti; tedaj imaš skorej gotovo znamenje, da te Bog hoče devico ohraniti. Potem premišluj, kolikih skerbí, kolicnega terpljenja in bolečin te Bog hoče oprostiti, ako v deviškem stanú ostaneš in Bogu, svojemu Gospodu, z nerazdeljenim srcem služiš. — Vendar pa se ne prenagli sama za-sé kaj početi, dokler se v molitvi nisi dobro dobro poskusila, razsvetljenja božjega si sprosila in s svojim spovednikom se posvetovala. Ako po tej poti spoznaš, da te Bog hoče v deviškem stanú, velikodušno se mu vdaj in popolnoma se mu posveti.

Ktera pa čutiš pametno nagnjenje do zakonskega stanú, se mu tudi vdaj, zlasti če tvoji stariši nimajo nič zoper to. Pri volitvi zakonskega moža pa se ne daj le nagnjenju voditi, vodijo naj te vera in pamet, modrost in previdnost; zakaj važna stopinja je, ki velja morebiti celemu življenju. Tudi ti sé torej ne

prenagli, temuč védi, da v zakonu ne cvetó same cvetice; tudi terpljenja in ternja boš v njem veliko našla. Torej ne jemlji moža, ki ni pobožen in bogaboječ. Kdor Bogá ne ljubi, tudi svoje žene ne bo ljubil. Še manj pa si kdaj prederzni misliti na možá, ki ni tvoje edinozveličavne vere; mož in žena, ki nista v veri enaka, ne moreta biti srečna v zakonu. Nobena ne jemlji moža, ki razuzdano živí, ki je zapravljivec ali tako ubožen, da te ne more pošteno rediti; sicer bo v zakonu rastel kreg in prepír, križ in nadloga, in vse dni svojega življenja se boš zakona kesala. Da stariše in spovednika za svet vprašaj, mi skorej ni treba omenjati, njih svetu bolj zaupaj, kakor svojemu nagnjenju. Poglavitno pravilo pa ti vselej bodi: nikar možá, ki ni v resnici keršansko pobožen.

V nekem velikem mestu na Laškem živelá je devica, ki je zavolj svojih lepih čednost, zlasti zavolj pobožnosti in pohlevnosti jako slovela. Za-njo tudi mogočen in bogat knez zve. Radoveden jo viditi, se v mesto poda. Ko se je bil ž njo nekoliko seznanil, mu je bila tako všeč, da sklene, vzeti jo v zakon; stariši privolijo in tudi njih hči; vse je bilo veselo velike sreče, in dan poroke se napové. Dva dni pred poroko vpričo matere, (to si dobro zapomni) mladi knez svojo nevesto obišče. Med drugimi pogovori ženin šaljivo reče: Moja prihodnja žena se mora odpovedati mnogim pobožnostim, zlasti odpove-

dati se pogosto v cerkev hoditi. Ta neprevidna šala je pobožno devico tako zbolela, da je, ko je ženin hotel pri odhodu prvič objeti jo, spred njega zbežala, in starišem in ženinu sporočila, da moža, ki njene vere in vestí ne čisla, ne more vzeti. — Vse prigovarjanje ni nič pomagalo, ona ostane pri svojem sklepu in se še celo podá v samostan, kjer je sveto živela in blaženo umerla.

Pomisliki:

1. Deviški stan je veliko vikši, žlahnejši in lepši, kot zakonski; blagor mu, kogar Bog ohrani v njem.
2. Sveti Jeronim pravi: devica je izvoljena nevesta Jezusa Kristusa, najljubše prebivališče svetega Duhá.
3. Deviški in zakonski stan sta kakor zlato in železo. Deviški stan je zlato, zakonski železo.

Izdihljeji:

1. Moj Bog, daj mi kmali in za gotovo spoznati, v kateri stan me kličeš!
2. Govôri, o ljubi Jezus, in daj mi milost moč in serčnost, da storím, kar mi velevaš!
3. O Jezus, blagor meni, ako si ti moj ženin!

26. dan.

Od nevarnosti svetá.

Predraga moja devica, varuj se svetá in mrež, ki ti jih svet stavi, da bi te potegnil v pogubljenje. — Kdo pa je ta svét, pred katerim me svariš, moj nebeški učenik? Svet, pred katerim te svarím, so tisti ljudjé, ki se ne zme-nijo za mene in za sveti moj evangeli.

Tega svetá se varuj, njemu nikoli ne upaj, on je že silno star goljuf. On se ti prilizuje, da bi te zmotil, oslepil in potem pahnil v sramoto in pogubljenje; zlasti prilizovavcev se ogibaj, oni imajo sicer med na jeziku, strup pa v sercu nosijo; ako prilizovanju odpreš svoja ušesa, si že v silno veliki nevarnosti, čast in čednost zgubiti. Nikar se tedaj ne daj preslepiti svetu; ta zviti hinavec rečí vse drugači imenuje, kakor sveti evangeli, gotovo le zato, da se, ker si še poštena in sramožljiva, ne ustrašiš njegovega početja. Nesramne pogovore, nečiste razuzdanosti in zapeljive besede, svet le vesele, in še celó nedolžne šale imenuje. Varuj se ga!

Ravno tako hudoben in goljufiv je svet v družih rečeh. Semtertje boš slišala: mladost je norost; mladim ljudem ni preveč nakladati; pobožno ali spokorno živeti si za stare dni prihrani, v mladosti življenje uživaj i. t. d. Ti pa, keršanska devica, se varuj, tacih naukov nalesti se, zakaj oni so červi, ki glojejo cvetje

tvojih čednost. Le pomisli, koliko devic je že svet preslepil, zmotil, čednosti in poštenosti oropal! Naj ti zlasti moški svet, še tako prijetno na uho šeptá, ali veš, česa išče pri tebi? Vse zvijače le edino v to merijo, tebe najlepšega in najdražjega zaklada oropati, t. j. prikriti namen, ysega nepoštenega znanja moških z ženskimi. Če tudi tí nič napčnega ne misliš, hudobni sovražnik tvoj gotovo nič dobrega s teboj ne. Ne rêci: moje znanje je pobožno, je sveto: v duhu se prijaznost začne, v mesu pajenja, pravi sv. Jeronim. — Kedar te je svet spravil ob poštenje in sramožljivost, — ali meniš, da te miluje, da se mu smiliš? Kaj še; smeja se tvoji lahkovernosti, in tvoje oslepljenje zasramuje; s teboj dela, kakor z limono (citrono), kateri sok izžme, potem jo pa od sebe verže. Potem, ko ti je sramožljivost, poštenje in milost božjo vzel, za te nič več ne mara, še sramuje se te, ali te še celo zaničuje. Ljubezen božjo si zgubila, pri svetu le zaničevanje dobila, o, kako si se omenila!

Ti pa, ljuba moja devica, ki še nisi v svet zapletena, mojemu svarjenju verjemi in skerbno se vsega ogibaj, kar te od Bogá odvráčuje; in nikar se ne izgovarjaj s tem, da je vse, kar počneš, nedolžno. — Sveta Terezija je do nekoga nagnjenje imela in ž njim rada govorila. Glej, pri tem znanji je bilo vse sveto, in vendar je Bog serafinski devici pokazal strašni kraj v peklu, ki bi bil za-njo pripravljen, ako bi se mu ne bila odpovedala,

ker bi le pri svetem in nedolžnem ne bilo ostalo. — Čuj in moli, keršanska devica, da te svet ne pelje v skušnjavo; ali rabi tudi poglavitni pripomoček in najboljše orodje zoper njega, in to je: beg. Beži torej pred svetom po izgledu pobožnih devic vseh časov. Veliko jih je celó v puščave in samije pred svetom pobegnilo.

Ti morda nimaš poklica, svet zapustiti; kar pa imeti vselej moreš, je to, da se ti studi vse posvetno, ki je pregrešno. Vtisni si v serce besede aposteljnove: Ljubezen božja se ne da strinjati s posvetno ljubeznijo.

Pomisliki:

1. Grešni svet ljubiti in njegovo veselje uživati — in pa s svetom pogubiti se, je eno.
2. Ljubiti moram ali Boga, ali pa svet; kaj hočem skleniti?
3. Bog razdeljeno serce sovraži; — ali vsa božja, ali pa vsa posvetna.

Izdihljeji:

1. Moj Bog, tebi se vso darujem!
2. O Jezus, ti bođi Gospod mojega sercá!
3. O Marija, sprosi milost, da svet zaničujem in edino le Bogá ljubim!

27. dan.

Nekaj napak, katerih se devica zlasti varuj.

1. Jako škodljiva napaka, ki se najde pri marsikteri devici, je mlačnost. Ako prav ne veš, ali bi Bogu ali svetu služila; — ako se sicer varuješ smertnih grehov, iz malih si pa nič ne delaš; ako se sicer zderžuješ posvetnega razveseljevanja, vendar pa si zavolj pritergovanja nekako žalostna; — ako pobožnosti, z veseljem pričete, kmali opuščáš, ali se ti vsaka težava v službi božji prevelika zdi: — vse to so znamenja mlačnosti, ktera je Bogu tolikanj zoperna. Varuj se torej, keršanska devica, da ne zabredeš v to napako, ktera te kmali postavi blizo brezna, ki preží, te požreti. Nikar preveč pobožnost ne pričenjaj, teh pa, ki si jih naložiš, se zvesto in na tanko derži, vsaki dan si čez nje vest izprašaj in se spet goreče poprimi tega, v čemur si bila odjenjala.

2. Druga taka napaka je lastna ljubezen, ki je keršanski popolnosti tolikanj nasprotna. Ona se kaj rada vrine med najžlahnejše čednosti ter jih kar v korenini okuži. Devica, ki je lastni ljubezni vdana, se vsake težave ali zbojí ali jo le zavolj ljudi prenaša. Ti pa, moja keršanska duša, se popolnoma vdaj v božjo voljo in vse, kar pride iz rok božjih, radovoljno sprejmi. Le ako svojo voljo

volji božji podveržeš, boš mirnega sercá in vesela.

3. Tretja napaka, ktere te danes svarim, je jeza. Kedar zavolj malenkosti nepoterpežljiva postaneš, se kregati jameš in bližnjega žališ; kedar ti pri vsaki zopernosti rudečica v lice stopi in se ti kri vname, — takrat si jezna. To je velika in huda napaka, ki jo moraš z vso močjo berzdati. Kedar čutiš, da si razdražena, svojo kri precej ohladi in premaguj se; iz ljubezni do Jezusa bodi pohlevna in ta sklep pogostoma ponavljaj ter se prečastiti devici Mariji v varstvo priporočaj. Dobro je, na sveti križ se ozreti, kedar te jeza nahaja. Neka španska kraljična se je nad svojo rednico tako stogotila, da je začela vpiti in rotiti; rednica križ z mize vzame ter ga togotni devici molí rekoč: „Kraljična, vaš Bog je umiraje na križi molil za svoje sovražnike, vi pa se tako togotite nad menoj, ki vam nisem nič žalega storila.“ — Pri teh besedah kraljični vse vpade, jame jokati in za vselej je premagala svojo naglo jezo.

4. Daljna napaka nekterih devic je vedno razveseljevanje. Jez te ne učim, da bi bila čmerna in neprijazna, temuč le želim, da bodi bolj resnobna kakor vesela; kjer ni resnobe, prave pobožnosti ni. Večkrat torej večne resnice premišljuj, veselja v Bogu išči, ljubi samoto. Tudi ako si v posvetnem hrumu, nikdar iz misli ne puščaj, da je Bog povsod pri tebi. Zlasti pa bodi v cerkvi resnobne in spodobne

obnaše; ogibaj se nečimurnih drušinj, da se sama nečimurnosti ne navzameš.

5. Peta napaka je lahkomišljenost. Lahkomišljena devica si maloktero stvar k sercu vzame; verske resnice se je kaj malo primejo; kakoršna pred pridigo, taka po pridigi, nič je ne presune; ona je polna napak in se vendar véde, kakor da ne bi imela nobene; pri vsacem plesu, pri vsaki veselici hoče biti, vse viditi, vse slišati, vse zvediti, to je njeno poglavitno opravilo; tvoje pa bodi, da Bogu v resnici služiš in njemu svoje serce daruješ, sicer ne boš nikdar popolnoma pokojna in srečna.

Pomisliki.

1. Tudi male napake imajo velikrat hude nasledke; nič ti ni majheno, kar Boga žali.
2. Tudi tvoji mali grehi bôdejo Jezusa, ker te tolikanj ljubi. Tudi tvoje stariše bolj boli, če jih ti razžališ, kakor ko bi jih razžalil hlapec.
3. Čim čistejše je moje sercé, tem večja je moja ljubezen do Boga, tem večji je moj pokoj na zemlji, tem večje pa tudi zveličanje v nebesih.

Izdihljeji :

1. Moje sercé je vse tvoje, o Bog!
2. Moj Jezus, kdaj bom vendar ta greh ... popolnoma zapustila!
3. S tvojo pomočjo, o Marija, hočem iz ljubezni do Jezusa precej danes začeti opuščati ta in ta greh ...

28. dan.

Od prave in krive pobožnosti.

Nikomur se prava pobožnost bolj ne prístuje, kot keršanski devici. Slehern ima v číslu pobožno devico; vsaki se nad njo spodbuja, spoštovanja ji tudi najsirovejši vlačugar ne more odreči. Kako lepa je torej pobožna duša! — Nasproti je pa ravno zato velika napaka, ako njena pobožnost ni prava. Marsiktera devica namreč le na vnanje obnašanje gleda, za jedro keršanske pobožnosti pa se ne zmeni; ona zna nekoliko molitvic blebetati, njih se terdovratno derží in jih blebeče vsak dan, za greh bi si štela, ko bi katero kdaj opustila; naj ji pa gospodinja ali mati nekoliko več dela ukažejo, da navadnih pobožnost ne more opravititi, vsi križi so doli, in čmerna postane ali še celó gobezdá. Tako ravná svojeglavna pobožnost. Ona ni prava.

Marsiktere rade v cerkev hodijo, so (zlasti po mestih) pri vsaki pridigi, še celo pri večih na dan; rade se od božjih rečí pogovarjajo; — imajo pa hud, strupen jezik, vse grajajo, kar koli stori njih bližnji: njih oblačilo, hojo, govorjenje, djanje; z eno besedo, vsako stopinjo presojujejo in vse v hudo obračajo; nasproti pa same na sebi ne vidijo nobene napake in se precej zjezajo, ako jih kdo ktere opomni. Nad bližnjimi jih pezdir bôde, v sebi pa bruna ne čutijo. Je li to prava pobožnost!

Nektere so po vnanjem obnašanji sila pobožne; so pa nepoterpežljive, ne ene žal besede ne morejo prenesti; precej se stogoté, vpijejo in še celo jočejo se, ako jim kdo najmanjšo besedico reče. To je hinavska pobožnost, in le samo takim gre sramovavni priimek „tercijalka“, kakor ga svet navadno umé.

So tudi device mlačne pobožnosti; toži se jim vsako premagovanje, zadosti jim je že, da Boga z nobenim smertnim grehom ne razžalijo, malih se celó ne ogibljejo.

Glej, ljuba keršánska devica, ta in vsaka enáka pobožnost ni prava pobožnost; kdor se je derží, vsacemu se pristudi.

Nasproti pa prava pobožnost človeka prijetnega dela ter k posnemanju vabi in vnema. Skerbi si torej za pravo pobožnost, t. j. za tako, ki se razodeva v keršánskikh čednostih, v zvestem in natančnem spolnovanji stánskikh dolžnosti, v odkritoserčnosti do spovednika in v hrepenenji po popolnosti.

Še ene nevarne pobožnosti hočem tukaj omeniti, namreč prenapete pobožnosti. Da ne mislim, da bi kdo kdaj preveč ljubil Boga, to mi boš rada verjela; prenapeto pobožnost bi jez imenoval naslednjo: nektera devica je v resnici pobožna, in bi rada vedno le molila in brez privoljenja svojih staršev ali svoje gospodinje v cerkvi tičala, pri tem pa stánske dolžnosti bolj zanemarja; — nektera preveč duhovne tolažbe zahteva, in hoče, da bi

jo spovednik le po nenavadnih potih vodil in od Boga še morebiti lastnega razodenja ali kakih prikazen pričakuje. To so kaj nevarne skušnjave, ki so že marsiktero devico ob vso pobožnost pripravile; take nenavadne milosti, ki jih Bog semtertje kateri dodeli, so sicer ali že božje plačilo za popolno pobožnost ali pa močni pripomočki k popolni ljubezni do Bogá; toda svojeglavno zahtevati jih, se z vsemi močmi truditi za nje, je znamenje prevzetnega, svojeglavnega sercá, duhovna prevzetnost pa gotovo v veliko pregreh in poslednjič v terdovratnost zapelje.

Ti pa, ljuba keršanska devica, ki si za pravo in stanovitno pobožnost prizadevaš, na tihem Bogu zvesto služi, naj te Bog ali z nebeškimi tolažbami napolnuje ali s suhoto obiskuje. Spominjaj se, kako svetniki božji o tem mislijo. En očenaš, ki ga moliš v suhoti duhá, je več vreden, kot cel rožni venec, zmoljen v sladkosti. Sveta Terezija, sveta Katarina Sijenska in več družih devic se je močno vojskovalo za pravo pobožnost; in ravno v tem, da so bile zmiraj bolj suhega serca, in so vendar Bogu vedno zvesto služile, so pokazale, da so bile prave neveste Kristusove, in dospеле so k popolni svetosti.

Pomisliki :

1. Vsaka pobožnost je kriva, ki ne pelje k Bogu.
2. Vsaka pobožnost je sumljiva, ki si ne prizadeva življenja boljšati in grešnih napak se ogibati.
3. Blagor človeku že na zemlji, ki svoje življenje ravna po navdihnjeni svetega Duhá in vodilih svojega spovednika.

Izdihljeji :

1. Moj Bog, dodeli mi duhá prave pobožnosti, prave čednosti!
2. Ljubi moj ženin, le tí govôri: tvoja dekla hoče voljno delati, kar ji boš ukazal!
3. O Marija, pomagaj mi, da vselej ustrežem tvojemu božjemu Sinu!

29. dan.

Od nekterih pobožnost, za ktere si keršanske device prizadevajo.

1. Že večkrat sem ti opomnil, kakó koristno da je, Mater Božjo častiti. Marijinega češčenja ti ne morem preveč priporočiti. Med vsemi molitvami, ki jih Mariji na čast opravljáš, je rožni venec najlepša. Vsaki dan ga torej prav pobožno môli in z velikim zaupanjem; in kmali boš čutila, koliko milost ti bo po njem dohajalo. Nikdar se ne daj pregovoriti, naj posvetnjaki še tako zaničljivo govoré

od njega. Le pomisli, da je ta molitev sestavljena iz samih nebeških rož ali cvetlic, namreč: iz očenaša, ki ga je sam Sin božji učil in iz češčenamarije, s katero sta angel Gabriel in Elizabeta Marijo pozdravljala. — Tudi to naj te od te molitve ne odvrača, da v nji tolikrat moliš ravno tiste besede; saj veš, da je stovitnost ena zmed najlepših lastnost, ktere naj bi vselej imela naša molitev. Saj tudi berač pred tvojimi durmi tako dolgo prosi, da mu daš mili dar. Ali nisi tudi ti beračica pred Bogom in Marijo? Kar so svetniki božji radi molili, rada moli tudi ti.

2. Lepa in zeló koristna pobožnost so bratovščine, ker združena molitev veliko premore. Ako ktera mojih bravek še ni vpisana v nobeno, naj tega opomina v nemar ne pušča.—Kolikor so pa tudi bratovščine koristne, vendar ne misli, da bi bilo prav, ako se v vse zapišeš. V koliko in v ktere se zapiši, naj ti spovednik razloči. Kakor povsod, bodi tudi tukaj spovednik tvoj edini vodnik.

3. Nježna pobožnost, ki se prilega zlasti devicam, je češčenje serca Jezusovega in Marijinega, pri katerem se spominjamo njune neskončne ljubezni do nas, da bi se tudi naša serca vnela ljubezni do Jezusa in Marije; s tem češčenjem tudi hočemo Jezusu in Marii zadoštiti vso nečast, ktero smo jima ali morebiti sami storili ali jima jo delajo drugi posvetni ljudjé.

4. Tukaj ob kratkem omenjam še nekih lepih in koristnih pobožnost n. pr. pobožnosti do detinstva Jezusa Kristusa, do njegovega bridkega terpljenja, do svetnice, po kateri ti je imé, do angelca varha, do svetega Alojzija, do svetega Jožefa, ali do kterega drugoga svetnika, po nagibu, kterega kdo v sebi čuti. Te in enake pobožnosti pa niso le v tem, da svetnikom na čast kaj moliš, ali njih čednost občuduješ, ali se njih zveličanja veseliš, ampak zlasti v tem, da jih v svetosti posnemaš. —

Kedar si torej v kaki zadergi, ali te nadlegvajo skušnjave, ali kedar hočeš kake posebne milosti sprositi si, poprimi se tiste pobožnosti, v katero staviš najvišje zaupanje, in kmali boš spoznala njeno korist. Sveti Dominik je veliko veliko grešnikov z molitvijo svetega rožnega venca spreobernal. Njega dni k njemu pride deklica, ki je bila že večkrat pravo pot nastopila, pa jo zopet zapustila. Bog ji je bil že dal veliko nenavadnih milost, toda sadú niso bile obrodile. Jokaje svetemu Dominiku pripoveduje, kako globoko je zabredla v pregrehe, in da jo je njegova pridiga jako prestrašila ter ji serce presunila. „Rada bi se, — tako nadaljuje, — za vselej spreobernala, toda prespridena sem, moje grešne navade so premočne; ako tudi poskusim popboljšati se, zopet se bom va-nje povernila. — Sveti Dominik jo tolaži ter k pogumnosti nagovarja; reče ji, za pokoro vsak dan rožni venec pobožno moliti. Grešnica uboga, se po-

polnoma spreoberne in poboljša. Vse se je njenemu spreobrnjenju čudilo. Tudi ti to poskusi.

Pomisliki :

1. Le zato sem na svetu, da Bogu služim in njemu dopadem ; kaj bi mi vse drugo pomagalo ?
2. Ne porajtaj govorjenja posvetnih ljudi, čez vse ti bodi mar za tvoje zveličanje.
3. Tudi najmanjša pobožnost je Bogu všeč, ako izhaja iz čiste otročje ljubezni.

Izdihljeji :

1. O Bog, povej mi, kaj ti je všeč, vse hočem storiti tebi v ljubav.
2. O ženin moje duše ! v svoje serce me skrij in nikdar me od sebe ne spusti.
3. O sveto Marijino serce, bodi mi materno serce !

30. dan.

Od stanovitnosti.

Stanovitnost v dobrem ti je v zveličanje neobhodnje potrebna. Pobožnost večje sovražnice nima, kakor ste nestanovitnost in prejenljivost. Devica, ki je lahkomišljena, premenljiva, danes taka, jutre drugačna, kaj lahko in rada svoje dobre sklepe popusti, kajti moči

nima, kar ni resnobno storjeno, ali še od dobrih v hudobne prestopi. Nekteri devici je kaj malega treba, da se poverne v prejšnje napake ali pregreške; od začetka se jih bo kesala in spovedovala, sčasoma jih bo čedalje manj porajtala in poslednjič po njih še v veče zabredla in pogubljenju v roke letela. Glej to je sad nestanovitnosti. Ti pa, keršanska devica, v resnici terdne sklepe delaj in od njih za noben kup ne odjenjaj. Misli, kolika kazen je Lotovo ženo zadela zavolj same radovednosti; ti pa le pogumno dalje stopaj spominjaje se nebeškega plačila, ki ti ga je Jezus pripravil, ako do konca stanovitna ostaneš. Se vé, da marsikterega premagovanja bo treba, zakaj veliko sovražnikov imaš, ki te zalezujejo ter ti povsod zanjke nastavljajo; toda serčna bodi, v nobenem boji te milost božja ne bo zapustila, ako se sama le giblješ. Če je pa Bog s teboj, kdo je zoper tebe? Polna zaupanja v božjo pomoč z aposteljnomo Pavlom vsako jutro reci: „Prepričana sem, da me Jezusa Kristusa, našega Gospoda, ne bo ločila ne smert ne življenje, ne angeli ne moč, ne sila, ne zdanje ne prihodnje, ne visočina ne globočina, ne kakšna druga stvar.“

Ako v resnici hočeš, v dobrem stanovitna ostati, za božjo voljo nikdar v nemar ne puščaj, kar sem ti že velikrat priporočal, namreč: ogibaj se vsake grešne ali nevarne priložnosti. Kdor ljubi nevarnost, v nevarnosti tudi gotovo pogine. Zlasti bližnja priložnost ima strašno

moč do človeškega srcá. Ako se je, kolikor je v tvoji moči, ne ogiblješ, zapustila te bo tudi milost božja in svojim najterdnejšim sklepom ukljub boš globoko in vselej globokeje zagazila. Beri naslednji žalostni in svarilni izgled. Živela sta mlada človeka v nečistem znanji. Bog ni hotel dalje gledati gnjusnega njunega djanja, in njo s smertno boleznijo obišče; ona zdaj spozna pregrešno svoje življenje, se ga resnično kesá, se svojih gerdobij čisto spové, in vse bolečine v zasluženo kazen voljno in v pokornem duhu terpí, gotove smerti pričakovaje. Ko je že blizo smerti bila, spovednika popraša, bi li ne bilo dobro, ako bi mladenec, ki je bil deležnik ostudnih pregreh, k nji prišel, da bi mu prigovarjala, naj se tudi on spreoberne in poboljša. „Moje strašne bolečine in bližnja smert“, — bolnica še pristavi, — „ga bodo gotovo presunile.“ Spovednik blagi njen namen poterdi in sam po mladenčá gre. Mladeneč jokaje k smertni postelji stopi. — Komej bolnica mladenčá ugleda, se v njenem že umirajočem telesu tako strašen ogenj nečiste ljubezni vname, da nesrečnica namest svariti ga in prositi, da se spreoberne, jame tako-le govoriti: „O moj ljubček! vedno sem te ljubila; zdaj te pa še bolj ljubim, kakor kdaj. Se ve da spoznam, da bom pogubljena zavolj tebe; za voljo tebe pa vendar nič ne porajtam pogubljenja!!“ — Izgovorivši te besede umerje, ter stopi pred sodnji stol božji odgovor dajat od svojega pregrešnega življenja.

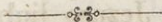
O strašna moč hudobne navade in bližnje priložnosti. Kdo bi bil kaj takega pričakoval! Ti pa, ljuba bravka, uči se iz tega groznega izgleda, bati se in tresti pred hudobno priložnostjo. Nikdar se va-njo ne podajaj!

Pomisliki :

1. Če hočem Boga resnično ljubiti, moram storiti vse, kar je njemu všeč; vsega se ogibati, kar bi ga utegnilo žaliti.
2. Le kdor do konca stanoviten ostane, bode venčan.
3. Blizo mi je smert; lahko se zgodi, da še danes umerjem; treba mi je torej tako živeti, da bom srečno umerla, kedar bom.

Izdihljeji :

1. Moj Bog, večno stanovitno zvestobo ti obljubim!
2. Le tebi, o ljubi moj Jezus, hočem živeti do zadnjega izdihljeja svojega življenja.
3. Marija, mati stanovitosti, vzemi me za svojega otroka in z materno ljubeznijo me varuj vsacega greha.

31. dan.

Od nebes.

O kakošno neizrekljivo veselje nas v nebesih čaka! Vsa lepota, katero si koli moreš misliti, vse veselje, vsa dobrota, vsa ljubeznjivost, ki si je koli moreš želeti, je tam v naj-

polniši meri. Tam ni ne solze, ne bolečine, ne vojske, ne prepira; le neizrekljivo lepi venci zmagovavcev čakajo. Vekomaj bomo Boga gledali, ljubili, uživali, nihče nam nebeškega veselja ne bo mogel vzeti. Tam ni nobene nevarnosti več, Boga zgubiti, vekomaj bomo v družinji svetnikov in angelov; vedno bomo pri Jezusu in Mariji. — Bog nam je veselje pripravil, ki je večno, in vendar večno novo, nikoli se nam ne bo pristudilo, nikoli se ga ne bomo naveličali. Milijonov in milijonov let bo poteklo, in zveličanje bo vedno novo, kakor da bi se bilo še le začelo. — O kako nezumno plačilo je to za malo premagovanje, zatajevanje in kratko terpljenje! Vsako pobožno djanje bo povernjeno. Kolikošno plačilo čistih devic čaka, ki bodo za nebeškim jagnjetom hodile večno alelujo prepevaje! — O, keršanska devica, v nebesih ti je že prostor in sedež pripravljen blizo ljubega Jezusa; imela ga boš, ako si ga le hočeš zaslužiti.

Stanovitno se torej premaguj; vsako veselje, ki ti brani Jezusa ljubiti, njemu daruj. Ali lepa nebesa tega li niso vredna? — Bila je sicer pobožna devica, ki je pa imela napako, da je preveč rada plesala. Njeni stariši so bili bogaboječi, in plesú niso terpeli. Njega dni v to hišo na svojem popotovanji pride duhoven ter prenočišča prosi. Dobri ljudjé ga z veseljem sprejmejo in poprosijo, njih hčeri prigovarjati, da bi se svoji nevarni strasti odpovedala. Duhovnik prične razlagovati, kako ne-

varen je ples, kolikim pregreham pot pripravlja in kolikrat da ga je Bog že ostro kaznoval. — Devica se oglasi rekoč: Saj nočem Boga žaliti s plesom, ampak le zato rada plešem, ker mi ples le veselje dela. — Duhovnik jo popraša, ali bi se ne hotla plesa zderžati le en dan zato, da bi potem celo leto smela plesati; ali eno celo leto ne plesati, da bi vekomaj smela? — Devica popraša: Ali mar v nebesih tudi plešejo? V nebesih, odgovori duhovnik, ima vsak vse, česar poželi njegovo serce, in ko bi kdo želel plesati, gotovo se mu bodo spolnile želje. — Ako je temu tako, pravi devica plesavka, bom pa to menjo storila. In res! nič več ni plesala, temuč pobožnega, resnobnega in spokornega življenja se je poprijela in nič več ni bilo nad njo viditi napak in pregreh, v katere jo je nečimurno razveseljevanje zapeljevalo. Tri leta je še prav spodbudno živela; ko za smert zbolí, želi se za popotovanje v večnost s svetimi zakramenti pokrepčati. Neizrekljivo veselje ji v sercu zaigra, ko ugleda mašnika, kateri ji je prinesel sveto popotnico, kajti bil je ravno on, ki jo je bil odvernil od plesa in tako marsikterega greha obvaroval. Prejemši sveto popotnico, mašnika nagovori rekoč: Duhovni oče, v dan mojega spreobrnjenja ste mi ples v nebesih obljubili; zdaj vas sprostim vaše obljube; zadosti veselja mi bode Bog sam, družinja svetih devic in ljubezen moje matere Marije. Tukaj sem svojo nečimurnost pokorila, zdaj pa hitim

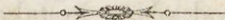
po venec nebeški. Izgovorivši umerje. — Blagor vsaki devici, ki jo posnema!

Pomisliki:

1. Pogostoma se nebes spominjaj, da serčnost zadobiš, zvesto in stanovitno za nje Bogu služiti.
2. Ali je moje sedanje življenje tako, da smem upati, v nebesa priti?
3. Ni li nespameten vsak človek, ki si noče odreči majhnega posvetnega veselja, da bi večno nebeško dosegel?

Izdihljeji:

1. O nebeški ženin moje duše, kolikošno veselje me že zdaj obhaja, ako se spominjam, da te bom v nebesih gledala!
2. O Bog, daj mi moč in serčnost, da si sveta nebesa prislužim!
3. O Marija, sprosi mi milost stanovitnosti, in vekomaj ti bodem prepevala čast in slavo!

Molitev

pred branjem ali premišljevanjem.

Moj Bog! terdno in živo verujem, da si tukaj pričujoč. V tvoji pričujočnosti zdaj klečim, in hočem premišljevati dolžnosti, ki mi jih naklada moj stan. Sveti Duh! razsvetli mi pamet in um, omehčaj in ogrej mi sercé, da spoznam večne resnice ter jih radovoljna spolnujem; pokrepčaj mi voljo, da terdno sklenem poboljšati se, in da ta svoj sklep na tanko in do pičice spolnim. Ljuba moja Mati Marija, prosí za me.

Oče naš ... Češčena si Marija ...

Čast bodi Očetu in ...

Molitev

po branji ali premišljevanji.

Moj Bog! serčna zahvala ti bodi za vse milosti, ki si mi jih skazal, za vsa nagovarjanja, s katerimi si ginil moje serce. Pokrepčaj, o Gospod, moje sklepe, in daj mi milost, da jih ne prelomin vse svoje žive dni.

Oče naš ... Češčena si Marija ...

Čast bodi Očetu in ...

Molitev

k prečastiti Devici Mariji,

(ktero so posebno priporočili papež Pii IX. za ohranjenje čistosti.)

O moja Gospá! o Mati môja! Tebi se vso darujem, in da se Tebi vdano skažem, darujem ti danes svoje oči, svoja ušesa, svoja usta, svoje sercé, sebe popolnoma vso. Ker sem tedaj tvoja, o dobrotljiva Mati! varuj me, brani me, kakor svojo lastnino in svoje posestvo.

Krajša molitev v skušnjavi.

O moja Gospá! o Mati moja! spomni se, da sem Tvoja. Varuj me, brani me, kakor svojo lastnino in svoje posestvo.

Molitev

sv. Bernarda k Materi božji.

Spomni se, o premila Devica! nikoli še ni bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, kateri je pribežal pod tvoje varstvo, prosil tvoje pomoči, priporočal se tvoji priprošnji. S tem zaupanjem vneta hitim k tebi, o devic Devica in Mati! k tebi pridem, pred teboj jez grešnica zdihovaje stojim. Prosim te, o Mati Besede (mati Jezusova), nikar ne zaverzi mojih besedi, temuč milo jih poslušaj in usliši. Amen.

Molitev

k prečisti Devici za srečno smert.

O Marija brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo. O pribežališče grešnikov in Mati umirajočih, nikar nas ne zapusti ob naši smertni uri, temuč sprosi nam, da popolnoma obžalujemo svoje grehe, se jih resnično skesamo in dosežemo njih odpuščenje; da presveto popotnico in poterjenje s svetim oljem vredno prejmemo, ter varno pridemo pred sedež pravičnega pa tudi usmiljenega sodnika Bogá in Odrešenika svojega. Amen.

Hvaljen bodi Jezus Kristus!
Amen, — na večne čase.

e, da
o last-

i bilo
l pod
e tvoji
bi, o
j jez
esede
emuč

nas,
Mati
i uri,
svoje
h od-
sve-
pred
Bogá

V CELOVCU 1864.

Natisnil J. Blaznik v Ljubljani.